

Türkiye ve Yunanistan arasında dostluk, komşuluk ve barış için NATO'ya ve işbirlikçi iktidarlara hayır!

Sayfa: 10

Gerçek

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır

Ekim 2022 / Sayı: 157

Fiyat: 1 TL

Fabrikalardan Haberler:

Bursa Tofaş ve OYAK Renault, Gebze Smart Solar, Tuzla Chen Solar, Çorlu Arta Tekstil ve Modern Karton, Çerkezköy Pelsan fabrikalarından, Eskişehir Atışkan Alçı grevinden, Gebze'den metal ve kafe, Manisa'dan metal işçilerinden haberler

Sayfa: 2-4

KARDEŞİNLE BİRLEŞ KOMŞUNLA BARIŞ KAPİTALİZMLE VE EMPERYALİZMLE SAVAŞ!

Yunanistan'daki kardeş partimiz EEK'in (İşçilerin Devrimci Partisi) NATO karşıtı bir eylemde taşıdığı pankartta "Emperyalistlerin savaşlarına karşı savaş! NATO'dan çık! Ölüm üstlerini kapat!" yazıyor.

Gerçeğin siyaseti sınıf siyasetidir

Enflasyonun üç hanelere ulaştığı, işsizliğin yüzde 22,5'e çıktığı, emekçi halkın her geçen gün yoksullaştığı bir ortamda Türkiye Ekonomi Modeli diye bir şey uydurup üstüne bir de başarılı olduğunu iddia ederek övünen bir iktidar var. Bu model ne yeni ne de Türkiye'ye özgü! Enflasyonu arttırıp alım gücünü düşürerek, emeği ucuzlatarak, sermayeye rekabet avantajı ve yüksek kârlar sağlamaya yönelik en eski sömürü modellerinden biri. Ama tabii ki bunu böyle söyleyecek halleri yok. Hazine ve Maliye Bakanının heterodoks epistemolojik kopuşlardan filan bahsederek meseleyi gargaraya getirmesi de bu yüzden.

Erdoğan ise siyasette Nebati'den daha tecrübeli ve uyguladığı sömürü modelini süslü laflarla değil dosdoğru "dış güçlerin saldırısına karşı bir cevap" diye paketleyerek anlatıyor. Ama şu dış güçlerin adını bir türlü koymuyor. Sebebi belli. ABD diyemez çünkü dolar istemek için daha yeni kapısına gitti New York'a! NATO'nun en ön safında olmakla, Afganistan'dan Balkanlara emperyalist kampanyalara en büyük desteği vermekle övünüp duruyor. Emperyalist tekeller diyemez çünkü hepsinin CEO'larını sarayda ağırdayıp "bu ülkedeki garantiniz benim, sorununuz olursa doğrudan bana gelin" diyen kendisi. Siyonizmin adını ağ-

zına alamaz. Çünkü normalleşme ne kelime, adeta balayı yaşıyor İsrail'le. İçi boş bir dış güçler edebiyatını ısıtıp ısıtıp piyasaya sürmeleri bu yüzden.

Emekçi halk bu iktidar tarafından kendisine neyin yaşatıldığının farkında. Baskıcı ve keyfi yönetimden yani istibdad rejiminden bunalmış durumda. İktidarın arkasında durduğu sermayenin kendisini nasıl sömürdüğünü iliklerine kadar hissediyor. Kendisi her geçen gün yoksullaşırken parabolünün nasıl semirmeye devam ettiğini görüyor. İktidar dış güçlerin adını koymuyor ama emekçi halkın onlar gibi Amerikalı Avrupalı emperyalistlerle, Siyonistlerle iş ortaklığı da suç ortaklığı da yok!

Ama farkında olmak yetmiyor. Anketlerde Cumhuriyet İttifakı'nın oylarının azalması karşısında bir başka sermaye odağı olan Millet İttifakı'nın oylarının artması bizi çözüme yaklaştırmıyor. Emekçi halkın ekonomide kendi çözümünü ortaya koyması gerekiyor. **Fabrikalar bankalar devletin, devlet işçinin olacak!** Baskıcı ve keyfi istibdad rejimini tadil edecek değil maziye gömecek bir çözüm gerekiyor. **Barajsız yasaksız seçimler! Zincirsiz Kurucu Meclis!** Sadece Erdoğan'ı değiştirmek değil sermayenin iktidarına son vermek gerekiyor. **İşçi emekçi hükümeti!**

Emperyalistlerle çıkar ve suç ortaklığının olmaması da yetmiyor. Milliyetçi, mezhepçi oyunlara gelmemek, emperyalistler, Siyonistler ve işbirlikçileri dururken Kürt kardeşine Yunan komşuna göçmen işçiye düşman olmamak, tam tersine sınıf düşmanına karşı birleşmek gerekiyor. **Kardeşinle komşunla barış emperyalizmle savaş!**

Gerçekleri görmek, değiştirmek için mücadele etmenin ilk adımı olmalıdır. Gerçeğin siyaseti sınıf siyasetidir. Bunun için işçi sınıfı partisi gerek. Siyaset seçimlerde hangi partiye oy vereceğini seçmek değil. Sınıf siyaseti kendi emeğini ve hakkını savunmak, ülkenin geleceğine sahip çıkmak, tüm bunlar için iktidara talip olmak demek. Evet bu, mevcut siyasetin matematiğini, kimyasını, her şeyini değiştirmek anlamına geliyor. Bu sebeple "bu düzen böyle gelmiş ama böyle gitmeyecek" demek, devrimci olmak gerek.

Devrimci İşçi Partisi işte bu düşüncelerle işçi sınıfının ve emekçi halkın öncülerini örgütlemeye çalışıyor. Daha önce hangi partiye oy vermiş olursa olsun tüm işçileri ve emekçileri siyaset yapmaya, örgütlenmeye ve bu yolda birlikte yürümeye, Gerçek'in siyasetine çağırıyoruz.

Gebze Smart Solar fabrikasından bir işçi

Dün öğrendik bugün kazandık

Dostlar herkese merhaba. Smart Solar fabrikasında çalışan bir işçiyim. Birleşik Metal-İş sendikası Gebze 1 No'lu şubede örgütlenerek geçtiğimiz yıl Aralık ayında Çalışma Bakanlığından yetki belgemizi almıştık. Yetki belgesinden sonra patronun bize karşı yapmış olduğu birçok saldırıyı birliğimiz ve üretimden gelen gücümüzle geri püskürtmüştük. Baskılara karşı yürüyüşler, işten atmaya karşı işgal, patronların le-

Gebze'den bir metal işçisi kadın

Bize dayatılan sefalete karşı örgütlenmeye!

Merhaba yoldaşlar. Çalıştığım fabrikada uzun zamandır arkadaşlarla tek gündemimiz hayat pahalılığı olmuş durumda. Bir süredir bize zorla mesai yaptırıyorlardı fakat mesai ücretleri çok düşük olduğu için yorulduğumuza değmiyor diye düşünerek gönülsüzce kalıyorduk. Şimdi sanıyorum yeni bir bütçe planı yaptı bizim büyük patronlar, ne kadar iş de olsa mesai kısıtlanıyor, sadece haftada bir gün kalınabiliyor. O da geçerli bir sebep sunularak ve genel müdürün onayı ile.

Hayat pahalılığı her geçen gün daha da yıkıcı bir şekilde yaşam kalitemizi düşürüyor. Ay sonunu getirmek için kuruş kuruş gider hesaplıyoruz. Hal böy-

le olunca kesinlikle emeğimizin karşılığı olmasa da geçinebilmek için o yasaklanan mesailerle dahi mecbur olduğumuzu anladık maalesef. Bizler artık açlıkla sınırdığımızdan daha önce hiç olmadığımız kadar eminiz, bunu kesinlikle hissediyoruz.

Firmanın ekstra tutumlu bütçe planından sebeptir yine sanıyorum, fabrikamızın üretim alanında geçerli olan 6S denen düzen, disiplin kuralları kat kat artırıldı. Bu 6S kuralları ihlal edildiğinde para cezasına maruz kalıyoruz. Üretim alanına moladan dönüşte zilden 5 saniyecik dahi sonra girsen 5 puanın kesiliyor. Sakız çiğnenen yakalanırsan 2 puan, sohbet ederken yakalanırsan 5 puan... 1 puanın

karşılığı ise 5 lira brüt. Örneğin benim bu ay toplamda 20 puan cezam varmış. İki gün de devamsızlık yaptım, demek oluyor ki kredi kartı taksidi bir sonraki aya kaldı...

Fakat bu sefalete sürüklendiğimiz günler bizim bilinçlenme ve örgütlü mücadelenin gerekliliği için ders çıkarma günlerimiz emekçi kardeşlerim. Biz işçilerin sırtımızdan geçinen patronlara karşı tek yol örgütlü gücümüzü kullanmak olacak. Sermaye ve sömürü düzenine karşı birleşecek ve bu açlıkla sınırdığımız günlerin acısını çıkartacağız. Yaşasın işçilerin birliği, yaşasın örgütlü mücadelemiz!

Bursa Tofaş fabrikasından bir işçi

Üç dört sene öncesini arar olduk

Gerçeği yansıtmayan enflasyon zammı açıklandı. Biraz da olsa nefes alacağız derken yine her şeye zam geldi. Gelmeye de devam ediyor. Üstüne Eylül ayı ile birlikte yıl sonuna kadar maaşımızdan en yüksek oranda vergi kesintisi yapıyor. İşçinin enflasyon zammından yararlanması için vergi diliminin sabitlenmesi gerek. O zaman işçiler olarak biraz da olsa nefes almış oluruz. Vergi kesintisi ile birlikte maaşlarımızın açlık sınırının altına düşüyor. Üç dört sene öncesini arar olduk. Her geçen gün daha kötüye gidiyor. Tüm sendikalar vergi konusunda birlik olmalı ve mücadele ederek bu işi çözmemiz gerekiyor.

20 yıldır işçilerin haklarını

gasp eden AKP hükümetinden işçiler artık hesap sormak zorundadır! Yoksa AKP hükümeti bu ekonomik şartlarda, dört yıl daha devam ederse, yine patronlar kazanacak. En başta ekonomik sıkıntı bahanesiyle kıdem tazminatımıza ve birçok haklarımıza göz koyacaktır. AKP'nin kıdem tazminatımıza saldırdığını, işçiler

ve sendikalar unutmuş olabilir. Seçimi kazanırsa eğer, tekrardan tazminatımıza saldıracaktır. Bu tehlikeyi görmezden gelemez.

Şimdiden bütün işçiler ve sendikalar vergi dilimini sabitlemek ve haklarımızı korumak için eylem yaparak hükümete gözdağı vermeliyiz.

Manisa'dan bir metal işçisi kadın

Bu düzen dikiş tutmuyor, söküp atalım!

Merhaba dostlar. Manisa'dan tüm emekçi kardeşlerime selamlar. Kış ayları gelmeye başladı. Yine karanlıkta fabrikaya girip karanlıkta çıkacağımız, gün ışığı görmeden bir tane patronu zengin etmek için çalışacağımız günler yaklaştı. Çalıştıkça borçlu çıkmak, ayın 5'inde yatan maaştan hemen ertesi güne üç kuruş bile kalmaması iyice canımızı sıkıyor. Her yeni güne zamlarla, artan enflasyonla uyanıyoruz. Yoğun çalışma, hayat pahalılığı ve geçim sıkıntısıyla boğuşup adeta insan olduğumuzu unuttuğumuz günlerde devlet yetkilileri tarafından öyle şeyler söyleniyor ki var olan öfkemiz daha da alevleniyor. 500 bin ev yapacağız diye reklamlar yapıldıktan sonra Çevre Bakanı Murat Kurum "eşten dosttan borç alın, ek mesai yapın ödeyin" diyor. İnsanlar ev almayı hayal etmeyi

bile bıraktı, borçsuz ay kapatamıyor, çocuğunun isteklerini her ay erteliyor. Bakana göre hava hoş, sanki 200-300 liradan bahseder gibi anlatıyor. Turizm Bakanı da diğer yandan yazın tatile gidemiyorsanız kışın gidin diyor. Ne dertlerimizi ne de hayat şartlarımızı bildiklerinden oturdukları saraylardan rahatça atıp tutuyorlar. Bizler ise milyonlar olarak bu asalakları beslemeye devam ediyoruz. Fakat şu bir gerçek ki biz gücümüzün farkına varıp bizimle böyle alay edenleri başımızdan defetmediğimiz sürece bunları yaşamaya devam edeceğiz. Üretimden gelen gücümüzle birleşerek, kirli, nasırlı ellerimizle patronların ve onların temsilcilerinin o "tertemiz dünyalarını" başlarına yıkmalı, esas var edenin, üretmenin gücünü göstermeliyiz!

Bursa OYAK Renault fabrikasından bir işçi

Tüm sorunlarımızı çözmek için tek bir yumruk, tek bir nefes olalım!

OYAK Renault fabrikasında parça eksikliği ve çip krizi nedeniyle yılbaşına kadar her ay en az 10 gün üretimde duruş olacağı konuşuluyor. Yılbaşından sonra da üretimin ne olacağı belirsiz. Geçtiğimiz günlerde basında ve sosyal medyada yer alan "OYAK Renault işçileri 72 bin 500 TL banka promosyonu alacak" haberleri yalan da olsa fabrikadaki işçilerin beklentisini arttırdı.

Artan market fiyatları, yüksek faturalar, kredi borçları, okul masrafları, yüksek oranda vergi ve daha birçok harcamanın işçi ve emekçileri zor durumda bıraktığı bu dönemde bir nebze de olsa rahatlamak için, fabrikanın gözü kulağı banka promosyonunun açıklanmasında!

Fabrikada borcu olmayan yok. Ayrıca çoğu kişi tarım ve hayvancılıkla da elektrik, boya, kaynak, taksitli şoförlüğü, garsonluk gibi ek işlere gidiyor. İşçinin ekonomisinin ne kadar kötü olduğu ortada!

Seçimler yaklaşıyor. Hükümetin mevcut sorunları ve ekonomik durumu çözmesi imkansız. Muhalefetin ise ekonomi konusunda işçiden yana ortaya koyduğu hiçbir şey yok. Öylece oturmak ve günü geldiğinde sandığa giderek bir partiye oy vermek, sonra da tüm sorunlarımızın çözüleceğini düşünmek boş bir beklentidir! Fabrikada da ülkede de ayırdır bu değişmez. Tek bir yumruk, tek bir nefes olup işçi ve emekçiler olarak birlikte mücadele etmeliyiz!

"OYAK Renault işçileri 72 bin 500 TL banka promosyonu alacak" haberleri yalan da olsa fabrikadaki işçilerin beklentisini arttırdı.

Çorlu Arta Tekstil'den bir işçi

Önce fabrikalarımızda örgütlenmeli, sonra siyasete karışmalıyız

Merhabalar ben Arta Tekstil fabrikasında çalışan bir kardeşinizim. Öncelikle burada çalışana kadar birçok fabrikada çalıştım ve az sonra anlatacaklarım aşağı yukarı hemen her fabrikada aynı söylemek isterim. Çünkü aslında bunlar bize işverenlerin reva gördüğü çalışma ve yaşam şartları.

Fabrikaya gelecek olursak, fabrikamız ana yola oldukça uzak, sanayinin arka taraflarında kalan ıssız bir yerde, normalde servisler fabrika önüne kadar getiriyor evet ama bir süredir

fabrika yolunun tadilatla olması bahanesiyle ana yolda indirip, neredeyse bir kilometrelik yolu yürümemizi istiyorlar. Zaten çalışırken yorgunluktan ölüyoruz bir de asgari bir şart olan ulaşımı bile bize çok görüyorlar. Önemli olan yürümek de değil, işverenin bizi önemsemeyip durumu düzeltmeye çalışmaması.

Fabrikanın içinde ise çalışma koşullarımız ayrı kötü, klimayı bırakın havalandırma bile yok. Çalışmakta aşırı zorlanıyoruz. Kışın ise ısıtma za-

ten yok.

Uzun mesai saatlerine karşın ne yaparsak yapalım insanca yaşamak için yeterli ücreti alamıyoruz çünkü vergi dilimi mevzuu büyük kesintilere neden oluyor. Maaşların net alındığı işyerleri görüyoruz, bence de vergi işçiyi değil, işvereni ilgilendirmeli, maaşlar netten olmalı. Madem örnekleri var, neden herkes için aynı olmuyor.

Sıkıntılarımızı saymakla bitmez. Eminim bir çoğumuz farklı sektörlerde, farklı fabrikalarda aynı sorunları yaşıyoruz. Çünkü biz işçilerin kaderi bu diye öğretilmiş bize. Ama kardeşlerim kaderimiz bu değil, onlar birlik olup bize bu şartları reva görüyorlarsa bizler de birlik olup hakkımızı aramalı ve şartlarımızı düzeltmeliyiz. Önce fabrikalarımızda örgütlenmeli, sonra siyasete karışmalıyız. Başka kurtuluşumuz yok.

İsmail Saraç (Kristal-İş Sendikası İşyeri Baş Temsilcisi)

Atışkan alçı işçilerinin grevi üç ayı geride bıraktı!

Merhabalar, Eskişehir'de işverene karşı 115 arkadaşla hayat pahalılığına, düşük ücret diretmesine karşı 30 Haziran 2022 tarihinden itibaren 89 gündür grevdeyiz. Mücadelemiz haklarımızı alana kadar devam edecek. Bizler bireysel olarak hiçbir hakkın alınamayacağını ve bu işin toplu bir şekilde hareket etmekten

geçtiğini anladığımız gün birleşerek Kristal-İş sendikasına üye olduk. Ama anlaşma sağlanamadı ve bunun sonucunda greve çıktık. 3 ayı aşkın süredir grevimiz devam ediyor. Buradan bütün işçi arkadaşlara selamlar olsun. Hiçbir şey bizleri yıldıramaz, yeter ki bizler birlikte hareket edelim, birlik olalım. YAŞASIN İŞÇİLERİN BİRLİĞİ (26 Eylül 2022)

Çorlu Modern Karton'dan bir işçi

Bir parmak baldan daha fazlasına ihtiyacımız var

Hayat gün geçtikçe daha fazla pahalılaşıyor. Aldığımız asgari ücretle ev kirası ve faturaları ödedikten sonra evimize anca bir poşet gıda sokabilirsek sokuyoruz. Vergi dilimine girdiğimiz an itibarı ile neredeyse onu da yapamayacak hale geliyoruz. Her şey her gün zamlanırken ücretlerimizin sabit kalmasını kabul etmedik, fabrikada zam istedik. Ama bizim kendi kazancından başka bir şey düşünmeyen patronumuz sadece yüzde beş daha fazla zam verdiği için ücretlerimizin ortalamasının üstünde olduğunu düşünüyor, zam vermeye yanaşmıyordu. Şimdi

azıcık sesimizin çıktığını gördüğü için bu ay bize alışveriş çeki vermeye karar verdi. Ama bizim bir parmak baldan daha fazlasına ihtiyacımız var. Sus payı gibi verilen üç kuruşluk alışveriş çekleri ile avutulmak değil, hak ettiğimizi almak istiyoruz. İnsanca çalışmak, insanca yaşayacak bir ücret istiyoruz. Ücretlerimizin enflasyon karşısında erimemesi için, her ay gerçek enflasyon oranında zam istiyoruz. Bunların hiç birisini bize patronlar da hükümet de veremeyeceğine göre biz örgütlenmeli ve hak ettiğimizi almamız gerekir. Hak verilmez alınır!

Çerkezköy Pelsan'dan bir işçi

Birlik beraberlik içinde direnen daima kazanmıştır

Sevgili işçi emekçi abilerim ablalarım ve kardeşlerim bugün size fabrikalarda yapılan haksızlıklardan, işçiyi ezmek, işçinin sırtından milyonlar kazanmak için işçiyi kötü yemek vermektan, bir çırpıda işçi harcamaktan, biz işçileri kullanan usta ve usta başlarından ve bütün bunlara işimizden oluruz korkusuyla ses çıkarmayan biz işçilerden bahsedeceğim. Bütün bunların dışında biz işçi emekçilerin birlik ve beraberlik içinde olmamız gerektiğinden bahsetmek istiyorum. Bizlerin güzel vaatlerle gözlerimizi boyuyorlar işe başlayana dek, ama işe başladıktan sonra o vaatlerin hepsi dışarıda kalıyor. İşte tam da burada başlıyor hayat hikayemiz. İnsanlığımızın vicdanımızın karakterimizin ne şekilde ortaya koyulacağı. Her şeye boyun eğip hiç sonunu düşünmeden takatimiz bitene kadar çalışacak mıyız yoksa güzel bir noktada emekliye ayrılmakla ailemizle iyi bir vakit mi geçireceğiz. İleriyi düşünmek istiyorsan şöyle bir kısa düşünmek gerekiyor, bugün ben çalışıyorum burada yarın çocuğum belki okumayacak, burada benim yerime çalışacak. Belki de şöyle

sormak istiyorum çocuğum senden daha iyi şartlarda çalışsa o da ailesine daha iyi bir gelecek sağlamaz mı? Neden bencillik yapıp sadece kendimizi düşünüyoruz ki? Neden sana verilmesi gereken haklardan kendini, çocuklarını mahrum bırakıyorsun. Benden size bir abi, kardeş tavsiyesi önünüze bir mücadele fırsatı gelirse bunu bir koruya kapılıp da ellerinizin tersiyle itmeyin. Eğer ki kendi hayatınızı, çocuğunuzun hayatını daha iyi bir

veye getirmek istiyorsanız tek başına ne yapabilirim diye korkmayın. Bugün senle aynı düşüncede olan yüz bin hatta milyonlarca işçi var. Elini uzattığında elini tutacak bir o kadar da sağlam işçi var. Sen yeter ki hakkını aramaktan vazgeçme. Birlik beraberlik içinde direnen daima kazanmıştır. Burada direnen hakkını arayan bütün emekçi işçilere bin selam olsun yalnız değilsiniz, direne direne kazanacağız.

Tuzla Chen Solar'dan bir işçi

Memlekete hürriyet gelene dek mücadeleye devam

Merhaba yoldaşlar, fabrikamızda her fabrikada olduğu gibi dönemine göre sorunlar baş göstermekte. Bunlardan en önemlisi psikolojik baskı. Fabrikamız büyümekte olduğu bir dönemden geçiyor. Bu durum bir taraftan olumlu karşılanırken, bir taraftan da yeni girmiş arkadaşlarımızda bir huzursuzluğa sebep oluyor. Bu da 2 aylık deneme süreci dolup üretimdeki yerini sağlamlaştırana kadar gerek amirin işçiyi gerek işçinin işçiyi yaptığı psikolojik baskıdan kaynaklanıyor. Bizim fabrikamız sendikası bir fabrika. Bizler üretimden gelen gücümüzü kullanarak, birliğimizi koruyarak her türlü mobbingin üstesinden en kârlı şekilde gelebiliriz. Buna olan inancım tam. Kalles ola-

nın patron, kardeş olanın biz işçiler olduğunu unutmamamız gerekiyor. Çünkü direnmeyenler eninde sonunda dilenmeye mahkumdur.

Aynı zamanda önemli bir sözleşme sürecinden geçiyoruz. Artan hayat pahalılığına karşı bu sözleşmenin önemini farkındayız. Bu süreci en iyi şekilde sonlandırmak için sonuna kadar mücadele edeceğimizden hiç şüphem yok. Çünkü başka bir yolu yok. Hiçbir vakit de olmadı. İşçi sınıfı neyi elde ettiyse mücadele sonucu etmiştir. Ve bundan sonra da öyle olmaya devam edecek. Fabrikalara sendika, memlekete hürriyet ve adalet gelene dek mücadeleye devam. Buradan tüm işçi sınıfına selam olsun.

Lila Kağıt'a sendika girecek!

Tekirdağ Ergene'de bulunan tuvalet kağıdı ve peçete üretimi yapan Lila Kağıt fabrikasında işçiler kötü çalışma koşullarını düzeltmek, düşük ücretlerini daha yaşanabilir düzeye yükseltmek için Selülöz-İş sendikasında örgütlenme sürecine girdiler. Bunun üzerine patron, sendikalaşmanın önünü çeken onlarca işçiyi işten çıkardı. İçeride de işçilere baskı yaparak sendikal örgütlenmeyi kırmaya çalıştı.

Atılan işçilerden dördü dokuz aydır anayasal haklarına saygı duyulması için kapı önünde mücadelesine devam ediyor. Kapı önünde direnen işçiler, patronun fabrika içinde devam eden sendikalaşmayı kırmak için verdiği zamlara karşı işçi arkadaşlarını uyuyor, bu zamların sendika kapıdan ayrılana kadar yapılacağına işaret ediyor. Aynı zamanda, insanca yaşamın, verilen hakların patronun iki dudağı arasından çıkacak tek bir sözle geri alınmayacağı, hakların kalıcı olaca-

ğı bir fabrika düzeni için sendikanın önemini arkadaşlarına her fırsatta anlatıyorlar.

Lila Kağıt işçisi mücadeleden geri adım atmıyor!

Mücadelelerini dokuz aydır sürdüren Lila Kağıt işçileri direnişlerinin 271. gününde sendikaları Selülöz-İş ile birlikte diğer sendikalardan sınıf dostlarının da katılımıyla fabrika önünde bir eylem düzenledi. Selülöz-İş sendikası, vardiya değişimi sırasında yaptığı eylemde bir sonraki vardiyaya gelen ve bir önceki vardiyadan çıkan işçilere sendikaya üye olmaktan çekinmemeleri gerektiğini, sendikalarının her zaman arkalarında olacağını, bu mücadelenin de Lila Kağıt'a sendika girene kadar devam edeceğini vurguladı, sloganlarla şarkılarla fabrika önünü eylem alanına çevirdi. Sendikalaşma sürecinin başından itibaren türlü hilelerle işçilerin temel hakkını gasbetmekten çekin-

meyen patron, eylem günü de fabrika işçilerinin servis güzergahlarını değiştirerek, fabrika önüne polis yığarak işçi düşmanı tutumunda bir değişiklik olmadığını gösterdi.

Lila Kağıt işçilerinin eylemi onurlu ve haklı bir mücadele örneği olmasının yanında sınıf dayanışmasının da güzel bir örneği oldu. Eyleme Selülöz-İş sendikasına üye diğer işyerlerinden işçiler, Tek Gıda-İş sendikası Trakya şube başkanı, Petrol-İş sendikası Trakya şube başkanı, Teksif sendikası örgütlenme uzmanı da katıldı ve sınıf dayanışmasını yükseltti. Bir işçi havzası olan Trakya'da, patronların birbirlerinden destek alarak ve öğrenerek işçilerin haklarına saldırdığı bir yerde işçi örgütlerinin patronlara karşı sınıf dayanışmasını yükseltmesi büyüyen devam ettirilmelidir.

Lila Kağıt işçisi verdikleri haklı ve onurlu mücadeleyle bölgedeki farklı sektörlerden işçilere örnek olmaya devam ediyor. Birçok fabrika buradaki direnişin kazanımıyla sonuçlanmasını umutla bekliyor. Bu sebeple Lila Kağıt işçisinin verdiği mücadele kazandığı takdirde sadece kendileri değil tüm işçi sınıfı kazanacaktır. Bu yüzden tüm sınıf dostları bu mücadeleye omuz vermeli, dayanışmayı yükseltmelidir.

Sütaş sendika düşmanlığına, işçiler örgütlenmeye devam ediyor!

Türkiye'nin önde gelen gıda şirketlerinden Sütaş'ta Tek Gıda-İş sendikası 10 yıldır örgütlenme mücadelesi veriyor. Bu mücadelenin bu kadar uzun süre devam etmesinin sebebi işçilerin sendikayı benimsememesi değil. Sütaş patronu Muharrem Yılmaz'ın yasadışı baskıları ve işçi kıyımları. Sütaş'ta 2012 yılında 40, 2014'te 89, 2017'de 105 ve içinde bulunduğumuz 2022'de de örgütlenmenin artmasına cevap olarak 81 işçi işten atıldı. Muharrem Yılmaz sendika ve işçi düşmanlığını sadece işten atmalarla değil, 2014'te fabrika önünde işçilerin direndiği alana 13 ton hayvan gübresi dökerek göstermişti. Tepkiler sonucunda TÜSİAD başkanlığından istifa eden Muhar-

rem Yılmaz sendika ve işçi düşmanlığını ise bırakmadı.

Sütaş patronu tüm diğer patronlar gibi işten atmaların sendikal sebepten olmadığını iddia ediyor. Oysa yıllar içinde mahkemeler tam 230 işçinin sendikal sebeple atıldığına hükmetti ve bu işçiler kıdem ihbar tazminatlarının yanında dört net 12 brüt maaş tutarında tazminat aldılar. Patron işe iade davalarını kazanmış olmalarına rağmen işçileri yeniden işbaşı yaptırmıyor, parasını verir sendikalaşmayı kırdırıyor diyor. Ancak Tek Gıda-İş sendikasında örgütlenen işçiler de direnmekte kararlılar. Önce Sütaş'ın İstanbul'daki merkezinde daha sonra da Karacabey'deki fabrikanın önünde eylem yapan işçiler eğer

baskılar devam ederse Aksaray ve Tire'deki fabrikaları da eylem alanına dönüştürecek.

Yıllara yayılan bu mücadeleyi tüm işçi sınıfımız ve emekçi halkımız sahiplenmelidir ve ortaya konan emeklerin, ödenen bedellerin zaferle sonuçlanması için dayanışmayı büyütmelidir. Bu kavga, sermaye sınıfının TÜSİAD başkanlığı da yapmış olan önde gelen temsilcilerinden biri ile son dönemde işçi mücadelelerinde öne çıkan Tek Gıda-İş karşı karşıya. Muharrem Yılmaz sermaye düzenini arkasına almış saldırıyor, ona ve tüm patronlara işçi mücadelesinin ve dayanışmasının daha güçlü olduğunu gösterelim!

Gebze'den bir kafe işçisi

Heba mı olsun çektiğimiz bunca cefa, almalı mı mükafatımızı?

Merhaba dostlar, ben Gebze'de bulunan bir kafede çalışıyorum. Kış mevsiminin yaklaşmasıyla beraber, yönetiminden üretimine kadar her türlü işi yaptığımız işyerlerimizde tüm sorunların ve plansızlığın yükü üstümüze bırakılıyor. Birçok arkadaşımız türlü mobbingler ve yoğun iş gücü altında işten çıkarılmaya zorlanıyor. Çektiğimiz cefanın karşısında ne hak ettiğimiz ücreti alabiliyoruz ne de bir güvence.

İşsizlik ve hayat pahalılığının her ay rekora koştuğu, boğazımıza kadar kredi ve kredi kartı borçlarımızın olduğu bu dönemde işten atılmak, karın tokluğuna çalışmak bizler için bir problemden ziyade hayat memet meselesi haline geldi. Patronlar düşük ücretli işçi çalıştırarak, devletten her türlü teşviki alarak kârına kâr katarken, bizim ücretlerimiz açlık sınırının altında olmasına rağmen, her gün misliyle

değerini kaybediyor. Patronların işçi boş vaatlerini, manipülasyonunu yeterince gördük ve dinledik. Seçim dönemi yaklaşırken bir dolusunu daha bu düzenin siyasilerinden dinleyeceğiz. Bırakın çözüm sunmayı mevcut sorunu inkâr etmekten ve çarpıtmaktan başka bir şey yapmıyorlar.

Lakin dostlar, heba mı olsun çektiğimiz bunca cefa, almalı mı mükafatımızı? İşsizliğin, hayat pahalılığının ve bunun ekseninde gelişen birçok sorunun çözümü mevcut sistemde mümkün değildir. Tüm bu sorunlara dur diyecek tüm emekçi halkı özgürlüğe taşıyacak olan işçinin kendi siyaseti ve iktidardır. Öncelikle birlik olmalı ve üretimden gelen gücümüzle işyerlerimizden başlayarak tüm dünyayı bu sömürden kurtarmalı ve herkeşe onurlu bir gelecek bırakmalıyız. Yaşasın örgütlü mücadelemiz!

Asen Metal işçilerinin onurlu mücadelesi devam ediyor

Kocaeli Dilovası bölgesinde bulunan Asen Metal fabrikası işçileri sendikal hürriyetleri için verdikleri mücadelede 140. günü devirdi. Düşük ücretlere, yoğun baskılara karşı geçtiğimiz Mayıs ayında Birleşik Metal-İş sendikası Gebze 1 No'lu Şubesinde örgütlenerek Çalışma Bakanlığından yetki belgelerini alan Asen Metal işçileri kapı önü direnişine ilk günkü kararlılıkla devam ediyor.

Yetki belgelerini alan işçilere patronun ilk tepkisi 83 işçiyi işten atmak olmuştu, ancak Asen Metal işçileri patronun bu saldırısına karşı yılmadan mücadelelerine devam ediyor. Öte yandan patron kapı önünde direnen işçileri yıldırarak işten çıkarmayı da kullanarak baskı yapmayı sürdürüyor. Sendika düş-

manlığını hiçbir zaman gizlemeyen patron aynı zamanda fabrikasında işlenen iş cinayetinin birinci dereceden faili. Sendika üyesi olduğu için fabrikada çalışan işçilerin büyük bir kısmını işten atan patron fabrikaya taşeron şirket aracılığıyla aldığı Kazım Kasap adlı bir işçiyi gerekli eğitim verilmeden işbaşı yaptırarak iş cinayetine kurban gitmesine sebebiyet vermişti.

Kocaeli Bölge Mahkemesinde davaları süren Asen Metal işçilerinin ikinci duruşmasıysa 21 Ekim'de görülecek. Anayasal haklarını kullanmak için aylarca fabrika önünde yağmur çamur demeden direnen Asen Metal işçileri hem davayı hem de bu onurlu mücadeleyi kazanacaklarına inanıyorlar.

İstibdadın saldırılarına rağmen ETF işçilerinin mücadelesi sürüyor!

ETF Tekstil işçilerinin hak gaspına karşı mücadelesi iki buçuk ayı geçti. ETF Tekstil patronu Sanem Dikmen 31 Temmuz'da fabrikayı kapatma kararı almış ve işçilere kıdem, ihbar tazminatlarının ve sözleşmeden doğan yan haklarının yüzde kırkını vereceğini söylemişti. Bunun üzerine haklarının tamamını almak için fabrikaya kapanan ETF Tekstil işçileri fabrika kapanma zamanı gelene kadar fabrika içinde mücadele ettiler. ETF işçileri fabrika kapandıktan sonra da kapı önünde mücadelelerine

devam ettiler.

ETF Tekstil işçileri alın terinin karşılığını isterken patron Sanem Dikmen ise devletin kolluk güçlerini arkasına alarak işçileri mücadeleden yıldırmaya çalışıyor. ETF işçileri fabrika içinde kalan makine ve malların haklarının ödenmesi için kullanılmasını istiyor. Bunun için de fabrika önünde gece gündüz duruyor, patronun fabrikadan mal kaçırmasını engellemeye çalışıyorlar. İstibdad rejimi ise yine patronları kolluyor, ETF patronunun çağrısıyla fabrika kapısının önüne

malları kaçırmak için yüzlerce polisi yığıyor. İşçiler "hırsız var" diye bağırıyor, "yıllarca verdiğimiz emeğimizi kaçırmıyorlar" diyor, istibdadın polisi de hakimi de kulaklarını kapamış sadece Sanem Dikmen'in ıslığını duyuyor. Malların çıkmasını engelleyen işçilere polis barikat kuruyor, biber gazıyla saldırıyor. ETF işçilerinin direnişine polisin yaptığı saldırı istibdadın karakterini bir kez daha gözler önüne seriyor. Bu istibdadı yenmek için ise ETF işçilerinin mücadele örneğini yaygınlaştırmamız gerekiyor.

Marlboro işçileri ekmek ve hürriyet için mücadeleye başladı!

İzmir Torbalı'da yer alan Philip Morris (Marlboro) fabrikasında, yıllardır kadrolu işçilerle aynı işi yapan ancak daha kötü koşullarda çalışan Euroserve firmasına bağlı taşeron işçiler, kadrolu işçilerle aynı ücretleri alabilmek ve aynı koşullarda çalışabilmek için DİSK Gıda-İş sendikasında örgütlenme faaliyetine başladılar. Bir aylık bir süre içerisinde işçilerin yüzde 80'inin sendikaya üye olmasıyla sendika çoğunluğu sağlandı.

İşçilerin sendikalaşma faaliyetini engellemek isteyen patron önce 4 işçiyi işten attı. Buna karşı işçiler baskıların devam etmesine sessiz kalmayacaklarını duyurdular. Ancak patron 20 Eylül'de bir işçiyi daha işten çıkardı. İşçiler işten atılan arkadaşlarının işe iade edilmesi için iş yerine kapandı. İşçilerin iradesi karşısında geri adım atmak zorunda kalan Euroserve patronu atılan işçileri işe geri aldı.

Patron işçilere savaş açtı, işçilerin cevabı mücadele oldu

Baskıyı arttırmaya çalışan patron daha sonra 16 işçiyi işten çıkardı. İşçiler arkadaşlarına sahip çıkarak fabrika içerisinde ve kapı önünde aynı anda eyleme geçti. Patron işçileri sendikadan istifa ettirmek için fabrikada tu-

valetlerin kapılarını kilitleyip, fabrika çevresine hendek kazdırmaya ve duvar örmeye başladı. İşçilerin içeride eylemlerine devam etmeleri üzerine ise 22 Eylül'de işçiler polis zoruyla fabrikadan çıkarıldı. İşçiler 23 Eylül'de fabrika önünde açıklama yaparak, sendikadan vazgeçmeyeceklerini duyurdu, çadır kurma kararı aldı. Ancak polis çadır kurulmasını engelledi.

Tüm baskılara rağmen taleplerinden vazgeçmeyen işçiler, direnişlerini fabrika önünde devam ettirirken başka alanlara da taşımaya başladı. 27 Eylül'de firmanın Çankaya'da bulunan İzmir ofisi önüne yürüyüş dü-

zenleyerek basın açıklaması gerçekleştirdiler. 29 Eylül'de Torbalı Ziraat Bankası önünde basın açıklaması düzenleyip, Torbalı pazarında bildiri dağıttılar.

İşçiler işe iade edilip, enflasyon karşısında yaşanabilecek bir ücret alabilmek ve fabrikada eşit şekilde muamele görebilmek için fabrikaya sendikayı sokana kadar eylemlerinden vazgeçmemek konusunda kararlı. Devrimci İşçi Partisi olarak Marlboro işçilerinin haklı ve meşru talepleri için verdiği mücadelede sonuna kadar yanlarında olacağız!

Pulver işçisi bitti demeden bitmez!

Kocaeli Gebze Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu Pulver Kimya fabrikasında Petrol-İş Gebze şubesinde örgütlendikleri için işten atılan üç işçinin başlattığı kapı önü direnişi iki ayı devirmiş durumda. Ağustos ayında fabrikada yaşanan sorunlara karşı örgütlenen öncü işçilerin atılmasıyla fitili ateşlenen mücadelede işçiler zafere yakın. Aynı işkolunda toplam beş ayrı işletmenin gösterildiği Pulver Kimya fabrikasında işçilerin ve sendikanın gayretiyle yürütülen çalışmalarda çoğu işletmenin yetki tespiti sağlandı. İçerideki işçilerin de katılımıyla direnişçiler Cuma günleri beyaz yaka pozisyonunda çalışan mesai arkadaşlarını da sloganlar eşliğinde mücadeleye çağırıyor, sendikalaşmaları için her gün kapı önünden seslerini yükseltiyor. İşçilerin talepleri açık: Öncelikle haksız yere atılan üç arkadaşlarının geri alınması ve sendikal haklarının tanınması.

Mücadele sürüyor!

Sendikalaşma çalışmasının açıldıktan yapıldığı fabrikada içerideki işçiler hem vardiya giriş ve çıkışlarında direniş çadırına ziyaretlerde bulunuyor hem de fabrika içinde çatal-kaşık eylemleriyle önemli bir mücadele örneği gösteriyor. Hala sendikalaşma çalışmasının aktif bir şekilde sürdüğü fabrikaya yine Petrol-İş'e bağlı fabrikalardan, mücadelesini eş zamanlı sürdüren Smart Solar gibi birçok komşu fabrikadan ve Birleşik Metal-İş'e bağlı diğer fabrikalardan da destek eksik olmuyor. Pulver Kimya işçileri, sendikaları Petrol-İş Gebze Şubesi ile pes etmeden sürdürdükleri bu mücadele ile şimdiden ekmek ve hürriyet kavgasında önemli bir örnek teşkil etmiştir. Pulver işçisi kazanırsa başta Gebze'nin işçileri olmak üzere tüm işçi ve emekçiler kazanır!

29 Eylül 2022

Özsüt işçisi mücadele yolunu seçti!

İzmir Kemalpaşa'da bulunan Özsüt fabrikasında (STP Gıda) Tek Gıda-İş sendikasına üye olduğu için 16 işçi işten çıkarıldı. İşçiler, düşük ve sürekli gecikmeli olarak ödenen maaşlardan, zorunlu mesai baskılarından dolayı sendikaya üye olarak çalışma şartlarını iyileştirmek istediler.

Yaklaşık 300 işçinin çalıştığı fabrikada sendikaya üye olan işçi sayısı 150'ye yaklaşmış, fakat çoğunluk sağlanamadan patron saldırıya geçmişti. İşten çıkarılan 16 işçiden 9'u İş Kanunu'nun 25/2. Maddesi gereğiyle işten çıkarıldı. İftira kodları ile çıkarılan işçilere swab ölçüm testi (gıda üretiminde kullanılan ekipman ve personellerin bakteri taşıyıp taşımadığını belirleyen test) yapılmış, testin sonucunda "elleriniz kirli" denilerek işçiler işten çıkarılmış. Yıllardır fabrikada gecesini gündüzüne katarak çalışan işçilerin iftira ile işten çıkarılması işçileri öfke-

lendirmiş durumda. Aynı zamanda işçiler bunun bir bahane olduğunu, işten çıkarılmalarının esas sebebinin sendikaya üye olmaları olduğunu çok iyi biliyor. İşten çıkarılan 16 işçi fabrika önünde sendikalarıyla birlikte basın açıklaması yaptı.

Açıklamada sendikadan ve işe dönme taleplerinden vazgeçmeyeceklerini duyuran işçiler, baskılara son verilmediği ve çıkarılanlar işbaşı yaptırılmadığı sürece direnişi büyüteceklerini duyurdu. Açıklamada, Tek Gıda-İş Sendikası temsilcisi çalışanlara baskı devam ederse Türkiye'deki tüm Özsüt bayilerini eylem alanına çevireceklerini ve Özsüt boykotu yapacaklarını söyleyerek işçilerin yalnız olmadığını gösterdi. İşçiler, vardiya çıkışında servislerdeki arkadaşlarına seslenip sendikaya üye olma çağrısı yaptı ve fabrikaya sendika girinceye kadar mücadelede ısrarcı olduklarını gösterdi.

Ertuğrul Oruç

Asistan hekimler mücadeleye kazandı, yeni kazanımlar için örgütlü mücadeleye!

Sağlık Bakanlığı, Ağustos ayında çıkardığı yönetmelikle sağlık emekçilerinin maaşlarında kısmî bir iyileştirme yapmak zorunda kalmıştı. Sağlık bakanının "Beyaz Reform" dediği bu yönetmeliğin, aslında bir reform olmadığını, sağlık alanında yaşanan sorunlara çözüm üretmediğini geçen ay köşemizde yazmıştık. Ayrıca yönetmelik üniversite hastanelerinde çalışan sağlık emekçilerini kapsamıyordu. Sağlık Bakanlığı ve Yükseköğretim Kurulu (YÖK), asistan hekimlerin sahadan yükselttiği talepler karşısında yönetmelikleri çıkarmak zorunda kaldı. Ancak mücadele bitmiş benzemiyor.

Sağlık Bakanlığı 3 Eylül'de asistan hekimlerin eğitim yönetmeliğini değiştirdi. Yönetmelikte göze çarpan en önemli değişiklikler, asistan hekimlerin bir ay içinde tutabileceği nöbet sayısını sekiz ile sınırlayan ve nöbet ertesi çalışmayı yasaklayan maddelerdi. Asistan hekimler, bu yönetmelik öncesinde, bir ay içinde on beşe varan sayıda nöbet tutuyor, 24 saatlik bu nöbetlerin ardından mesaiye devam etmeye zorlanıyordu. Bu insanlık dışı çalışma şartları nedeniyle pek çok asistan hekim fiziksel ve ruhsal olarak hastalanabiliyordu. Bunun sonucunda intihar etme, yorgunluktan dolayı trafik kazası geçirme gibi sonu ölümlle biten ağır sonuçlar doğabiliyordu. Asistan hekimler nöbet ertesi izin hakkı ve insani sayıda nöbet tutmak için uzun zamandır mücadelesini sürdürmekteydiler. Bu zaman zarfında çok sayıda basın açıklaması, yürüyüş ve eylem düzenlemişlerdi. Her zaman olduğu gibi mücadele sonuç getirmişti.

YÖK, yönetmeliği çıkarmak zorunda kaldı

Sağlık Bakanlığının Ağustos ayında ödeme yönetmeliği çıkarılmasına karşın YÖK, üniversite hastaneleri için ödeme yönetmeliği çıkarmamıştı. Bu durumu protesto etmek ve maaş eşitsizliğinin giderilmesini talep etmek için 1 Eylül günü ülke genelindeki üniversite hastanelerinde asistan hekimler eş zamanlı eylem yaptı. Eylemde YÖK'e, ödeme yönetmeliğini çıkarması için 15 gün mühlet verdiler. Aksi halde "Türkiye'nin dört bir yanında iş bırakma eylemleri dahil hak arayışlarımızı daha gür sesle yapacağız" dediler. Eylemden tam 15 gün sonra YÖK, üniversite hastaneleri için çıkarılmamış olan ödeme yönetmeliğini çıkarmak zorunda kaldı. Yönetmeliğin daha fazla gecikmeden çıkmasında asistan hekimler başta olmak üzere üniversite hastanelerinde çalışan sağlık emekçilerinin eşitsizliğin giderilmesi talebiyle yaptıkları oldukça ses getiren bu eylemin payı büyük.

Mesai dışı çalışma dayatması kabul edilemez

Sonuç olarak Sağlık Bakanlığı ve YÖK, sağlık emekçilerinin uzun süredir vermekte olduğu mücadeleyi görmezlikten gelemedi, bu yönetmelikleri çıkarmak zorunda kaldı. Ancak Bakanlığın sağlık alanında yürütmekte olduğu politikalar temelde değişmedi. Hükümet, sağlığı piyasalaştırmaya devam etmekte, ilaç ve muayene katkı paylarını artırmakta, istenen tetkik-tahlil sayılarını artırmaya çalışmaktadır. Durum bu olunca, asistan hekimlerin elde ettiği kazanımlarla, uygulanan sağlık politikaları arasında uyumsuzluk oluştu. Nöbet sayı sınırlaması ve nöbet ertesi izin verilmesi, sonuç olarak asistan hekimlerin aylık çalışma saatinin azalmasına karşılık geliyordu. Sağlık Bakanlığı, bu çalışma saati açığını kapatmak için asistan hekimler başta olmak üzere sağlık emekçilerini daha fazla çalıştırmanın yollarını bulma arayışına girdi.

Bakanlığın bulduğu çözüm, tüm hastanelerde mesai dışı çalışma dayatmasına başlamak oldu. Bu uygulamayla, asistan hekimlerin mücadeleye elde ettikleri çalışma saati sınırlamasını delmek amaçlanıyor. Ayrıca bugün için 2-3 saat ile başlayan mesai dışı çalışmanın yönetmelikte bir üst saat sınırı da yok. Neyse ki, asistan hekimlerin hak saldırılarına karşı aşıları tam. Bugüne kadar verdikleri mücadeleler ve elde ettikleri kazanımlar bunun kanıtı.

TTB, asistan hekimleri örgütlenmeye çağırıyor

Yapılması gereken hızlı bir şekilde her bir hastanede asistan hekimlerden oluşan hastane komisyonları kurmak ve bütünlüklü bir karşı duruşu örgütlemek için bunları tek bir elde ortaklaştırmak. Açık konuşalım, bu amaçla günbegün mücadeleyi büyütüp ülke sathında kazanım elde edebilecek en elverişli örgüt **Türk Tabipleri Birliği (TTB) Asistan Hekimler Kolu**. Kol, günlük karşılaştığımız her bir sorunun kökeninde, piyasalaşmış, kâr etmeyi önceleyen sağlık sistemi olduğunu söylüyor. Ayrıca, hem vatandaşın nitelikli sağlık hizmetine ulaşmasının yolunun hem de asistan hekimlerin çalışma şartlarının iyileştirilmesinin ücretsiz, kamu kaynaklarından karşılanan bir sağlık sistemi olduğunu savunuyor. Asistan hekimler yalnızca günlük sorunlarına çözüm bulmak için değil sorunsuz bir sağlık sistemi yaratmak için de TTB Asistan Hekimler Kolu'nda örgütlenmelidir.

Seçim yolunda emekçi halkı bekleyen tehlikelere karşı ne yapmalı?

Seçimlerin Türkiye siyasetinin gündemindeki ağırlığı git-gide artıyor ve kimlerin Cumhurbaşkanlığı aday olacağı en çok konuşulan konulardan biri. Cumhurbaşkanlığı'nın adayları zaten belli. Millet İttifakı'nın adayları ise daha açıklanmadı. Altılı Masa toplantılarına devam ederken aday açıklamaktan kaçınıyor. Adayın ismi yok ama aday hakkında "seçimi ilk turda kazanabilecek", "devlet tecrübesi olan", "herkesin oyunu alabilecek" gibi tarifler var. Bir yandan Kemal Kılıçdaroğlu adaylık için öne çıkıyor. Ekrem İmamoğlu ve Mansur Yavaş gibi isimler "her kesimden" oy alabilir denip aday adayları arasında gösteriliyor. Bir taraftan ismi çok bilinmeyen bir aday mı olsa daha iyi olur denirken öbür taraftan Kılıçdaroğlu'nun daha önce çok isteyip aday yapamadığı Abdullah Gül'ün adı yine bir şekilde gündeme sokuluyor. Adı geçen isimler, adayları tarif eden niteliklerden ya birini ya ötekini taşıyor. Aday adaylarının tek ortak niteliği ise düzen siyasetinin ve sermayenin çıkarlarının temsilcileri olmaları.

Seçimlerde Millet İttifakı'nın adayları tartışılırken gözler anketlerden ayrılmıyor. Çoğu anket Erdoğan karşısında Millet İttifakı'nın adaylarının seçimi kazanacağını söylüyor. Fakat gözleri anketlerden ziyade başka taraflara çevirmek, geçmiş seçimlerden dersler çıkarmak ve geleceğe anketlerin değil bu derslerin ve deneyimlerin ışığında bakmak gerekiyor.

Sorulması gereken bir soru: Seçimler ne şartta yapılacak ya da yapılabilecek mi?

Türkiye gazetesinde yer alan bir habere göre AKP önümüzdeki seçim için üç milyon sandık görevlisi görevlendirecek. Türkiye genelinde 200 bine yakın sandıkta üç milyon kişinin görev alması, AKP'nin sandık başına ortalama 15 kişiyle çıkarma yapacağı anlamına gelir. Bunun nasıl bir seçim ortamı yaratacağını hayal etmek zor değil. Bu sandık müşahitliği için değil sandıkları basmak için hazırlanmak demektir.

Öte yandan istibdadın iç çatlaklarından sızan pislikler, istibdadın içindeki güç odaklarının yürüttüğü siyasi operasyonlar, mafya hesaplaşmaları, gündeme gelen iç savaş senaryoları hiç hafife alınmamalı. Türkiye'nin Yunanistan ile bir savaşa girmesi olasılığı yabana atılmamalıdır ve bir sıcak savaşın seçimlerin atmosferini tamamen değiştirebileceği, hatta seçimlerin ertelenmesini bile gündeme getirebileceği unutulmamalıdır. Yani seçimlerin zamanında veya "demokratik" bir ortamda yapılabileceğini önden kabul etmek, anketlerin doğrudan doğruya sandıklarda yansımaları bulacağını düşünmek son derece hatalı olacaktır. Tüm saydıklarımız seçimle ilişkili olmakla birlikte işçi sınıfının ve emekçi halkın geleceğini doğrudan ve seçimlerden bağımsız olarak da tehdit eden ihtimallerdir.

Düzen siyasetinin matematiği sınıf siyasetiyle aşılmalı

Seçimin kendisi dışında seçime kadar geçireceğimiz süreç ve seçimin sonrası da türlü olasılıklara gebe. Fakat düzen siyasetinin kendi içindeki kavgadan çıkacak tüm olasılıkların ortak noktası işçi sınıfı ve emekçi halk için olumlu bir sonuç doğurmayacak olması. Bugün iktidar hayat pahalılığına, işsizliğe bir çözüm üretmiyor, halka bir ümit vadetmiyor. İktidarda kalmak için çözümü işçileri, emekçileri birbirine düşürmekte, kardeş kavgasını körüklemekte buluyor. Din ve yaşam tarzı tartışmaları ile toplumu ortadan ikiye bölmeye çalışıyor. İstibdad bunun için var gücüyle çalışırken düzen muhalefeti bundan şikayetçi mi? Pek de öyle gözüküyorlar. Tam tersine sermayenin partileri olarak siyasetin sınıfsal alandan uzak tutulmasından memnunlar. Şikâyet ettikleri hep düzen içi meseleler. Ama söz konusu işçi sınıfının sorunları olduğunda yoksulluk edebiyatı yapıyorlar, hayat pahalılığından ve işsizlikten şikâyet ediyorlar ama çözüm üretmiyorlar. Çünkü her gerçek çözüm sermayenin yani kendi-

lerinin ayağına dolanacak. Bunu biliyorlar. Sonuçta seçimler %50+1 ile, yani oyların yarısından bir fazla alınmasıyla kazanılıyor. Düzen siyasetinin hem iktidar hem de muhalefet kanadı bu matematiği benimliyor. Oysa toplumun ezici çoğunluğunu oluşturan işçiler, emekçiler, yoksullar için ise burada ciddi bir sorun var. İktidarın seçimlerde yenilgiye uğraması elbette yeni bir dizi fırsatın doğması anlamını taşıyabilir. Ama bu kendiliğinden işçi emekçinin sorunlarından kurtulmasını sağlamaz. Çünkü toplumun sınıf temelinde değil kimlikler ve yaşam tarzı gibi meseleler üzerinden saflaşması emekçi halkı sermayenin karşısında zayıf ve savunmasız bırakır. AKP iktidarı devrilse bile yerine gelenler halka acı ilacı içirecektir.

Tehlikeleri bertaraf etmenin yolu yüzde 99'u birleştirecek bir siyasette

İşçi ve emekçilerin bugün fabrikalarda, tersanelerde, hastanelerde günbegün verdikleri ekmek ve hürriyet mücadelesi hiç de yüzde 50'nin diğer yüzde 50'ye karşı verdiği bir mücadele değil. Aksine bu mücadele istibdad ve düzene karşı veriliyor. Bugünkü düzenden çıkarı olan yüzde 1'e karşı yüzde 99 olarak birleşmek işçi sınıfının ve emekçi halkın geleceğini tehdit eden birçok tehlikeyi bertaraf etmenin yolu. Bağımsız bir sınıf siyaseti ise bugün bunu başarmak için izlenmesi gereken tek politika. Burjuvaziden, devletten, emperyalizmden bağımsız bir sosyalist odaya, işçi sınıfını ve emekçi halkı kendi gündemi etrafında örgütleyecek, seçime işçi sınıfı ve emekçi halkın gündemini taşıyacak bu odaya bu politikanın bir aracı olarak ihtiyaç var! Bugün var olan girişimlerin bu ihtiyacı karşılamaktan neden uzak olduğunu Gerçek'in sayfalarında ve internet sitesinde çeşitli yazılarda açıkladık, açıklamaya da devam ediyor ve her iki patron ittifakından gerçekten bağımsız bir odak için çağrımızı yineliyoruz.

DİP Politbüro Bildirisi:

Devrimci İşçi Partisi Politbürosu Emek ve Özgürlük İttifakı'nın ilan edilmesinin ardından bir değerlendirme yayınladı. Değerlendirme gazetemizde kısaltılmış olarak yayınlanmaktadır. Tam metne www.dip.org.tr internet adresinden ve yandaki QR kodunu okutarak ulaşabilirsiniz.

Sermayeden ve emperyalizmden kopmadan emeğin ve özgürlüğün ittifakı kurulamaz!

Emek ve Özgürlük İttifakı bir üçüncü yol iddiasıyla kuruluşunu ilan etti. İttifakın siyasi pozisyonunu ifade eden bu üçüncü yol iddiası deklarasyonda, Türkiye halklarının "Cumhur İttifakı ve Millet İttifakı arasında sıkışmış bir egemen siyasete mahkûm" olmadığı vurgusuyla pekiştiriliyor. HDP'nin başını çektiği ittifak TİP, EMEP, EHP, TÖP ve SMF'den oluşan altı partinin ortaklaşmasıyla kuruldu. Bu ortaklaşmada "acil görevler" vurgusu öne çıkıyor. Bu görevler "Cumhur İttifakı'nın yarattığı yıkımı durdurmak, tek adam yönetimini sonlandırmak, halkın çalışma ve yaşam koşullarını iyileştirmek, demokratik hak ve özgürlükler temelinde bir değişim ve dönüşümün gerçekleşmesini sağlamak" şeklinde ifade ediliyor.

Farklı program ve politik yönelişlere sahip siyasi öznelerin bir ittifaka ya da eylem birliğine giderken önemli ve acil başlıkları öne çıkarması en uygun yöntemdir. En genel anlamda bakıldığında Emek ve Özgürlük İttifakı'nın Cumhur ve Millet İttifakları dışında bağımsız bir üçüncü yolun gerekliliğine işaret etmesi, istibdad rejimini hedef aldığını (ittifak "tek adam rejimi" olarak yarı-askeri rejim karakterini ıskalasa da doğrultu olarak mevcut baskıcı ve keyfi yönetime karşı konumlanmaktadır) ekme ve hürriyet başlıklarında toplayabileceğimiz taleplere odaklandığını görüyoruz. Eğer ittifak bu yönelişin gerektirdiği pratik politik pozisyonu alabilmiş olsaydı, ortaklaşılacak programın sunuluşuyla içeriği örtüşseydi olumlu olurdu. Ancak iddialarla politik konumlanış ve içerik arasında ciddi çelişkiler söz konusudur.

Üçüncü aday yoksa üçüncü yol da yok

Bu çelişkilerin başında seçim politikası geliyor. Emek ve Özgürlük İttifakı ortaya net bir seçim politikası koymuyor. İttifakın üçüncü yol

iddiasının somutlaşacağı tek alan olarak Erdoğan'ın ve onun karşısında Millet İttifakı'nın merkezinde olduğu 6'lı masada belirlenecek adayın karşısına bir üçüncü adayla çıkma iradesi de perspektifi de bulunmuyor. Tam tersine ittifakın başat gücü Cumhur ve Millet İttifakları arasında sıkışmaktan bahsetse de Millet İttifakı ile "ortak aday" çıkarma yönelişini merkezde tutmaya devam ediyor.

Sermayeyi ürkütmemek için CHP'nin dahi gerisine düşmek

Emek ve Özgürlük İttifakı'nın iddialarıyla pratik eylem ve konumlanışlarının çelişkili olduğuna işaret ettik. Ancak çelişkiler ortaya konan programın içeriğine bakıldığında da görülmektedir. Bir başka ifadeyle ittifakın politik iddiaları ile politik pozisyonu arasındaki çelişkinin giderilmesi için deklarasyonun bir dizi başlığının sermayeyi ürkütmeyecek şekilde formüle edildiği, klasik bir reformist tutumla işçi sınıfı ve emekçi halkın taleplerinin sermaye düzeniyle uyumlu hale getirilmek istendiği gözüküyor. Dolayısıyla ittifakı oluşturan partilerin çoğunluğu sosyalistlerden oluşsa da ekonomiye dair program sosyal demokrat bir çerçeveyi aşmıyor. Kullanılan jargon kulağa sol gelse de içerik pek çok yerde CHP'nin öne sürdüğü politikalarla bile geri pozisyonda.

NATO üyesi ülkede NATO'ya hayır demeden özgürlük savunulamaz!

Sadece sermayeyi değil emperyalizmi de ürkütmeme çabasını görüyoruz. Aynı TÜSİAD gibi NATO da ittifakın kadrajına giriyor. Türkiye NATO üyesidir. AB'nin aday üyesidir. NATO'yla, emperyalist üslerle, dolarla, avroyla ve nihayet Gümrük Birliği ile Batı emperyalizmine zincirlenmiş bir ülke konusudur. Böyle bir ülkede NATO'ya kadraja almayan

bir anti-emperyalizm boş sözden ibarettir. Daha kötüsü NATO'yu kadrajın dışında bırakma iradesi, büyük sanayi ve bankaları kamulaştırma gündeminin dışına atmak gibi, emperyalizmle de uzlaşma eğilimine işaret etmektedir.

Emek ve özgürlük için iltihak değil ittifak gerek

Emek ve Özgürlük İttifakı elbette ki bir sosyalist ittifak değil. Bunu biliyoruz. Ancak ittifakın HDP dışındaki bileşenlerinin tamamının sosyalist olduğunu da göz ardı edemeyiz. Ayrıca HDP'nin içinde, çatı partisinin bileşeni olan çok sayıda sosyalist parti ve oluşum da bulunmaktadır. Bu durum açıklanmaya ve sorgulanmaya ihtiyaç duyuyor.

Türkiye'de sosyalist hareketin Kürt hareketiyle ittifakının Türk ve Kürt işçilerinin, emekçilerinin, yoksullarının birlikte mücadelesi açısından son derece önemli olduğunu söyleyen bir hareketiz. Hatta 1990'lı yıllarda bu ittifakı ifade eden "Emek ve Özgürlük Cephesi" sloganını öne çıkaran da bizleriz. O zamandan 2010'lara dek bu doğrultuda bir "Üçüncü Cephe"yi en güçlü biçimde savunan da biziz. Ama ittifak ile iltihakın aynı şey olmadığını ve birbiriyle çeliştiğini de yıllardır söylüyoruz ve uyarıyoruz. Sosyalistler şu ya da bu sebeple Kürt hareketiyle ittifak ilişkisini iltihaka doğru genişlettiği her seferde işçi sınıfını esas alan sosyalist politikalar ve ilkeler terk edilmiş, sınıf siyaseti tamamen bırakılmış, sosyalistlik altı boş bir etikete dönüşmüştür. Sermayeyi, emperyalizmi, sermayenin NATO'cu, Amerikancı ittifaklarını karşısına almayan bir ittifakta sosyalistler gerçek bir bileşen değil olsa olsa süstür. Böyle bir "ittifak" kaçınılmaz olarak emeğin ve özgürlüğün üçüncü yolunda yürüyemeyecek, sermayenin ve emperyalizmin ittifaklarına yakınsamaya devam edecektir.

Levent Dölek

Nükleer savaş şaka değil! Hele ki İncirlik'te ABD'nin termonükleer bombaları varken hiç değil!

Sosyal medyada kendinden menkul bir "medya stratejisti" (ülke stratejistten geçilmiyor!) "nükleer savaşta saçınıza asla krem kullanmayın" diye bir tweet attı ve kısa sürede bu paylaşım oldukça popüler oldu. Tabii ki nükleer savaş bu şekilde şakaya alınacak bir konu değil. Bu tip kendinden menkul stratejistleri değil ama nükleer savaş olasılığının kendisini ciddiye almak zorundayız. Ayrıca nükleer tehdidin esas olarak nereden geldiğini de doğru kavramalıyız. Nükleer savaş konusu Rusya'nın Ukrayna'daki ilhak kararının ardından yaptığı bir dizi açıklamayla yeniden popüler oldu. Ama işin esasına baktığımızda nükleer tehdit Batı'dan NATO'dan ABD'den gelmektedir.

Rusya'nın dediği özetle şudur: Eğer bir nükleer güç olan NATO, Rusya topraklarına saldırırsa buna nükleer silahlarla cevap veririz. ABD'den sonra SSCB'nin de atom bombasına sahip olmasından ve Soğuk Savaş'ın başlamasından beri dünyanın üzerinde durduğu deşet dengesinin hatırlatılmasıdır bu. Savaşta karşı tarafın kullanacağı şiddet düzeyini belirleme şansız olmadığı ve karşı tarafın vicdanına güvenmek gibi bir saflığa düşmediğiniz müddetçe iki nükleer gücün doğrudan gireceği bir savaşın nükleer savaşa dönüşmesi kaçınılmazdır. Bu açıdan Ukrayna'nın NATO üyesi olması sıradan bir karar değil, en başından itibaren emperyalizmin nükleer savaş tehdidinin bir ifadesi olarak algılanmalıdır. Zira Rusya ile savaşa girmeden önce de Kırım dolayısıyla toprak ihtilafı yaşayan Ukrayna, NATO'ya üye olduğu anda savaş resmen ve fiilen bir NATO-Rusya savaşına dönüşecektir. Dolayısıyla NATO'nun bir üyeye yapılan saldırıya tüm ittifakın cevap vermesini öngören meşhur 5.maddesi var oldukça, başka bir ifadeyle NATO kendi kendini lağvetmedikçe Ukrayna'nın NATO'ya üyeliğini konuşmak Rusya'ya karşı nükleer savaş açmakla eş anlamlıdır.

Bu anlattığımız nedenlerle Ukrayna'yla NATO'ya üyeliği gündeme aldığı 2008 yılından hemen sonra NATO'nun Avrupa ve Türkiye'de konuşlandığı nükleer silahları modernize etme projesini başlatması tesadüf değildir. 2010'da Rusya'ya yakın Yanukoviç iktidara gelince Ukrayna'nın NATO üyeliği rafa kalkmış, 2014'te Ukrayna'daki Batıcı Maydan darbesinin ardından yeniden ısınmıştır. 2015'te 180 adet atom bombasının hem güç hem menzil olarak modernize edilmiş yeni nesil termonükleer bombalarla ikame edilmesi süreci tamamlanmıştır. ABD'nin 2019 yılında 1987'de SSCB ile yapılan (Rusya Federasyonu'nun devam ettirdiği) nükleer silahsızlanma anlaşmasından çekilmesi bu hazırlıkların bir aşamasıydı.

Şimdi nükleer savaşa hazırlık maksadıyla modernize edilmiş nükleer bombaların yaklaşık 50 adedi de Türkiye'de İncirlik Üssü'nde bulunmaktadır. Bu konu Hulusi Akar'a sorulduğunda verdiği cevap zımni bir kabul niteliğindedir: "ABD ile Savunma ve Ekonomik İşbirliği Anlaşması çerçevesinde faaliyetlerimiz devam ediyor..." Diğer nükleer silahlar İtalya, Hollanda, Belçika ve Almanya'da bulunuyor. Olası bir nükleer savaşta Adana ve Türkiye ilk hedeflerden biri haline getirilmiştir. Yani saç kreminden daha ciddi ve büyük bir sorunla karşı karşıyayız! ABD ve NATO nükleer dengiyi kendi lehine değiştirebildiği anda Rusya'ya saldıracağını sözle değil yıllara yayılan eylemlerle ortaya koymaktadır.

Dolayısıyla Ukrayna'nın NATO üyeliğini destekleyen, Ukrayna'yı İHA ve SİHA'larla silahlandıran, Azov Taburu isimli Nazi gücünün komutanlarına ev sahipliği yapan politika en başta Türkiye'yi ama aynı zamanda insanlığın geleceğini de ateşe atmak demektir. Bu politika derhal terk edilmelidir. Erdoğan'ın asker-sivil müttefikleriyle sözümona denge politikası bir nükleer savaşta beş para etmez. Kül gibi savrulur gider. Türkiye hiç vakit kaybetmeksizin NATO'dan çıkmalı ve İncirlik Üssü'nü kapatarak nükleer silahlara el koymalıdır. NATO'da kalarak pazarlıkla müzakereyle elde edilebilecek bir sonuç yoktur. Eğer böyle bir şey mümkün olsaydı İncirlik Üssü'nün 15 Temmuz darbe girişiminde aktif rol almasının ardından bir şekilde üssün ve bu üsteki nükleer silahların durumunun gündeme getirildiğini görürdük. Tam tersi oldu. Askeri lojmanların bile önüne barikat kuranlar İncirlik'e dokunmadı! Dolayısıyla sadece Türkiye'yi açık hedef olmaktan çıkarmak için değil tüm insanlığı nükleer tehditten kurtarmak için yapılabilecek tek anlamlı ve etkili eylem NATO'dan çıkmak, İncirlik ve Kürecik başta olmak üzere emperyalist üsleri kapatmak ve nükleer silahlara el koymaktır.

Armağan Tulun

Mahsa Amini'nin yaktığı kıvılcım: Ekmek ve hürriyet mücadelesinin birliği

2019 sonunda herkes Şili'de Santiago Meydanı'nda panzerin önünde bale yapan kadını, Fransa'da greve katılan balerinleri, yine Şili'de gözlerini siyah bantlarla kapatan dans eden Las Tesis isimli kadın örgütünü konuşuyordu. Biz o zaman sadece Batı'da olanları değil, Doğu'da, çok daha yakınımda Irak'ta, İran'da dans edemese de ülkelerinde yaşanan devrime sahip çıkan kadınları da görmeye davet eden bir yazı yazmıştık. Bugün Mahsa Amini'nin ahlak polisi olarak bilinen İrşad polisleri tarafından başörtüsü kurallarına uymadığı için gözaltına alınıp öldürülmesinin ardından İran halkı öyle bir ayağa kalktı ki, en sağır kulaklar bu halkın sesini duymak, en kör gözler isyanını görmek zorunda kaldı. Herkesin gözü kulağı İranlı kız kardeşlerimizde.

İran'da bugün yaşanan, kadınların tüm hayatları boyunca maruz kaldıkları baskıya karşı artık yeter diyerek patlak veren bir isyan. Devletin gözünü kırpmadan uyguladığı şiddete, yaşanan can kayıplarına, her türlü tutuklamaya rağmen halk geri çekilmiyor, eylemlere devam ediyor. Mücadelenin önünde kendi kelimeleri ile söylersek "bütün hayatları boyunca o anı bekleyen" kadınlar var. Eylemlerle özdeşleşen slogan "jin, jiyan, azadi", yani "kadın, yaşam, özgürlük". Ama daha eylemlerin ilk günlerinde, Behnaz Tebrizi yoldaşımızın, yazdığı yazıda da vurguladığı gibi bu slogan "nan, kar, azadi" yani "ekmek, iş, özgürlük" sloganıyla dans ediyor İran'da. Bu iki sloganın birlikteliği, 2019'da yükselen mücadelenin kadınların isyanıyla birlikte yeniden fitilinin ateşlenmesi, ekmek ve hürriyet mücadelesinin birleşmesi demektir. O nedenle de İran'da molla rejimini titreten bir dinamığe sahip. İran'da kadınların ön saflarda yer aldığı isyanın en önemli, yol gösterici boyutlarından birisi bu.

Biz bu topraklarda da yaşadık, başka topraklarda da benzer deneyimlere şahit olduk: Düzenin farklı siyasi kamplarının temsilcileri kendi aralarındaki çatışma doğrultusunda farklı toplumsal hareketleri destekleyerek kendi yanlarına çekmeye, düzeni içi bir muhalefete dönüştürmesini sağlamaya çalışır. Hepsinin ortak noktası, bu mücadelelerin sınıf mücadelesi ile buluşmasını ve yaşanan sorunların sınıfsal temelini görülmesini engellemek, sınıf mücadelesi ile bağının kurulmasına izin vermemektir. Bugün Türkiye'de düzen muhalefetine, kadınların yaşadığı sorunların müsebbibi olarak sadece istibdadın kadın düşmanı politikalarını göstermesi ve onu da bir yaşam tarzına olan karşıtlığına indirgemesi ama erkek egemen kapitalist sisteme laf söyletmemesi bunun bir örneğidir. İran'da Şahçı-Amerikancı muhalefetin politikası da budur. "Jin, jiyan, azadi" sloganının "nan, kar, azadi" ile yan yana gelmesini istemez, gelmesin diye elinden geleni yapar.

Türkiye'de, İran'da ya da dünyanın öbür ucunda fark etmez, düzen siyaseti işçi sınıfı ve ezilenlerin mücadelesini bölmeye çalıştıkça birleştirmeliyiz. Ama bugün bu ikisinin birleşmesinin önündeki tek engel, düzen siyasetinin bu hareketleri manipüle etme çabası değil. Asıl engel kimlik politikasının yıllar içerisinde solun çok büyük bir kesimine hâkim hale gelmesi nedeniyle solun ikisinin arasındaki bağı kurma çabasından vazgeçmiş olması. Daha da kötüsü, zamanla sınıf mücadelesinin terk edilerek bütün odağın kimlik politikasına kayması. Ve bu hem ekmek ve hürriyet mücadelesinin birlikteliği ile düzeni sarsma ihtimalini ortadan kaldırıyor hem de sanıldığı aksine hangi "kimlik" için mücadele ediliyorsa o "kimlik" in sahip olduğu hakları korumaya bile yetmiyor. Basit bir örnek: Trump seçildiğinde ABD, belki de tarihinin en büyük kadın eylemine şahit olmuştu. O eylemlerle hareketin yükselişe geçtiği, üstelik Trump'ın değil Biden'ın başkanlık ettiği ABD'de kürtaj hakkı bugün ciddi bir darbe yemiş, birçok eyalette yasal süre sınırları nedeniyle kürtaj fiilen yasadışı hale gelmiş durumda. Türkiye'de istibdadın baskısı altında sokak eylemlerinin zayıfladığı dönemlerde kalabalık kadın eylemleri, yürüyüşler düzenlendi. Ama bu eylemlere kadına yönelik şiddetin ya da kadın işsizliğinin azalması değil, İstanbul Sözleşmesi'nden çıkma kararı eşlik etti.

İranlı kız kardeşlerimizin ülkenin dört bir yanında sokaklarda sergilediği kahramanlık hepimize ilham veriyor. Bu ilhamın yanında içimizi umutla dolduran ise kadınların hürriyet özleminin iş, aş talepleri ile birlikte dile getirilmesi. "Jin, jiyan, azadi" (kadın, yaşam, özgürlük) sloganının yanında "nan, kar, azadi"nin (ekmek, iş, özgürlük) de atılması. Umalım ki bundan sonra da bu dövizler meydanlarda bilinçli bir şekilde birlikte taşınır. Ekmek ve hürriyet mücadelesini birlikte yükselttiğimiz zaman, kadınların ve tüm ezilenlerin özgürce yaşayacağı, gündüzlerinde sömürülme gecelerinde aç yatılmayan, insanın insana kulluğunun son bulduğu günlere doğru yürüyoruz demektir. Ve ancak öyle bir yolda yürürken Mahsa Amini'nin hesabı sorulabilir.

Ücretsiz beslenme hakkı için birleşelim

Eylül ayında okulların açılmasıyla gündeme gelen kırtasiye ve okul servisi masraflarına bir de fahiş kantin ve yemekhane fiyatları eklendi. Devlet okullarında kantinlerde satılan tostların fiyatının 20 küsur liraya, anlaşmalı yemekhane fiyatlarının ise günlük ortalama 40 liraya yükseldiği söyleniyor. Çoğu okulda ise yemekhane dahi mevcut değil. Yüksek fiyatlar sebebiyle yemekhane fiyatlarını karşılayamayan veliler, ya çocuklarına her akşam ertesi gün için öğle yemeği hazırlamak ya da çocuklarını kantinde satılan hazır gıdalara yönlendirmek zorunda kalıyor. Çocuklara her gün öğle yemeği hazırlamak, her ay gıda ürünlerine gelen fahiş zamlar nedeniyle vatandaşın sırtına büyük bir maliyet yüküyor. Üstelik velilerin çok büyük kısmı, her gün sekiz ila on saatini işyerinde geçiren işçi ve emekçilerden oluşuyor. Dolayısıyla öğrencilere öğle yemeğini paketli, hazır gıdalarla geçiştirmekten başka seçenek kalmıyor.

%50 ila 200 arasında zam

Durum üniversitelerde de farklı değil. Üniversite yemekhanelerinde verilen yemeklerin öğün başı fiyatları geçtiğimiz döneme göre %50 ila 200 arasında zamlandı. Zamlanması yetmedi, üniversitelerin çoğu öğünlerin porsiyonlarını da küçülttü. KYK (Kredi ve Yurtlar Kurumu) yurtlarındaki yemekhanelerde ise öğrencilerin seçeneği yemek hakları kaldırılırken sabit menü uygulamasına geçildi. Öğrenciler ne yemek seçebiliyor ne de nitelikli yemeğe ulaşabiliyor; üstelik yemeklere bir çuval para ödüyor. Öğrencilerin bir kısmına verilen KYK bursu, neredeyse yemeğe verilen para ile eşitlenmiş durumda. Okullara "alternatif" kılığında sokulan özel işletmelerse fırsattan istifade kârlarını artırmak için fi-

yatları daha da yükseltmekle meşgul.

Gıda fiyatlarında artış sürecektir

Türk lirasının dolar karşısında değer kaybetmesine ve piyasanın düşük faiz dolayısıyla ucuz para ile tıka basa doldurulmasına bağlı olarak iğneden ipliğe her ürüne zam gelmeye devam ediyor. Geçtiğimiz haftalarda Ekim ayından itibaren et ve süt ürünlerine yeniden zam yapılacağı açıklanmış, zamların devam etmesinin beklendiği de eklenmişti. Türk-İş'in açıkladığı rapora göre gıda fiyatları bir önceki seneye kıyasla %130 oranında artış gösterdi. Üstelik açıklanan artış oranı, şu anda Türkiye'de gerçekliğine inanan kimsenin kalmadığı Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK) verileri baz alınarak hesaplanıyor. Bunun yerine bağımsız ENAG'ın (Enflasyon Araştırma Grubu) çok daha güvenilir verileri kullanılsaydı ortaya çıkacak korkunç tablo açık. Hal böyleyken vatandaşa "okullarda verilecek bir öğünün maliyeti"nden söz etmek, bu maliyeti krizin yaratılmasında hiçbir sorumluluğu olmayan emekçi halka yüklemekten başka bir şey değil.

Nitelikli ve ücretsiz beslenmek temel haktır

Ücretsiz ve nitelikli beslenmek en temel hak, vatandaşın attığı her adımdan kendine vergi borcu çıkaran, işçinin emekçinin ücreti henüz cebine girmeden vergi kesmeyi bilen devlet, bu hakkı sağlamakla yükümlüdür. Beslenme hakkı, birkaç belediyenin dönem dönem yaptığı beslenme yardımlarıyla sağlanamaz.

Kârlarına kâr katan şirketlerin vergi borçlarını tek kaleme silip halka adeta "başının çaresine bak" diyenlerden hakkımızı kendiliğinden vermelerini bekleyemeyiz. Gerekirse öğrencilerden aç katılmaları beklenen dersler durdurulmalı, hem öğrencilerin hem öğretmenlerin bir arada boykotu örülmelidir. Üniversite öğrencileri fahiş fiyatlı ve niteliksiz yemekhane öğünlerine karşı yemekhane boykotlarıyla, ses çıkarma eylemleriyle mücadele ediyor. Nasıl işçiler işyerlerinde çalışma koşullarının düzeltilmesi için birlik olduğunda, iş durdurduğunda sonuç alıyorsa; ilkokullardan üniversitelere beslenme hakkını da öğretmen, çalışan, öğrenci, veli birleşerek, söke söke alabilir.

Siyonist elçiyi istibdad çağırdı, emekçi halkımız kovacak!

İstibdad rejiminin İsrail ile normalleşme adımları hiç sekteye uğramadan tüm hızıyla devam ediyor. Dışişleri Bakanı Mevlüt Çavuşoğlu 18 Ağustos'ta İsrail'le karşılıklı yeniden büyükelçi atanacağını büyük bir memnuniyetle duyurduktan sonra İsrail'in yeni Ankara Büyükelçisi 19 Eylül'de atandı ve görevine başladı. Siyonist İsrail'in büyükelçisi hâlihazırda Ankara'da İsrail'in maslahatgüzarlık görevini yürüten, Ankara Sana-yi Odası'ndaki patronlardan CHP'li Eskişehir Büyükşehir Belediyesi Başkanına kadar hâkim sınıflarla temaslar kuran İrit Lillian oldu. Bu atamadan sadece iki gün sonra Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın Amerika Birleşik Devletleri'nde İsrail Başbakanı Yair Lapid'le görüşmesi, kameralar önünde şakalaşması, istibdad rejiminin önümüzdeki günlerde Filistin davasına lafta bile sahip çıkamayacağını gösteriyor.

Nitekim geçtiğimiz Ağustos ayında yani yukarıda saydığımız üç normalleşme adımından hemen önce Siyonistler üç gün süren vahşi saldırılarında Gazze'de 17'si çocuk 48 Filistinliyi katletmişti. Bu katliama karşı Dışişleri Bakanlığı tarafından yapılan cılız bir açıklama dışında hiçbir tepki verilmedi. Ardından gelen normalleşme adımları bu tepkinin neden verilmediğini bizlere açıklıyor. Bugün Siyonistlerle tam gaz yürütülen bu normalleşme sürecinde, başta bu 48 Filistinli olmak üzere bütün Filistin halkının kanı vardır!

Filistin dostlarına katıl, Filistin davasına omuz ver!

İstibdad rejiminin İsrail'le normalleşme doğrultusunda attığı adımları emekçi halkımızın büyük bir şaşkınlıkla ve öfkeyle takip ettiğine eminiz. Çünkü bugün Türkiye'nin gayrimeşru

bir işgal devleti olan İsrail'le kurduğu ve geliştirdiği diplomatik, askeri, ekonomik, kültürel, akademik ve siyasi her ilişki İsrail'in Filistin'de işlediği insanlık suçlarını daha kanlı ve acımasız bir düzeye yükseltmesine sebep oluyor. Kısacası istibdad rejimi, İsrail'e bir işgal devleti değil normal bir devlet gibi yaklaşarak İsrail'in Filistin'de uyguladığı katliamlara ortak olmuş oluyor. Bu ortaklığı istibdad kursa da, kalbi Filistin halkıyla atan emekçi halkımız bu ortaklığı bozmalı, Filistin davasına omuz vermelidir.

Emperyalizme ve Siyonizme Karşı Filistin Dostları Platformu, Türkiye'de Filistin davasına sahip çıkan, istibdadın yürüttüğü ikiye bölünmüş politikayı teşhir eden, İsrail'le tüm ilişkilerin kesilmesini savunan bir oluşumdur. Bu platform büyükelçi atama kararından sonra 10 Eylül'de İsrail'in İstanbul'daki

konsolosluğu önünde "Siyonist elçiyi istibdad çağırdı, emekçi halkımız kovacak!" şiarıyla bir eylem düzenledi ve bu kararı protesto etti. Atılan "Yıkılsın Siyonist İsrail devleti!" ve "İsrail yıkılsın, krallar, sultanlar altında kalsın!" sloganlarıyla Ortadoğu'da barışın ve huzurun ancak, bir kanser hücresi olan İsrail'in yıkılması ile mümkün olabileceğini bir kez daha haykırdı. Filistin Dostları Platformu yaptığı bu eylemlerle kamuoyu oluşturuyor, ayrıca platforma gerçek Filistin dostlarını da davet ediyor. Emekçi halkımız da Filistin halkının mücadelesine derin sempatisini pratik olarak ortaya koymalı, Türkiye'nin İsrail'le kurduğu tüm ilişkilerini kesmesi, büyükelçinin kovulması, İsrail'in boykot edilmesi taleplerini yükseltmeli, bu taleplerin gerçekleşmesi önünde engel olan istibdad rejimine karşı mücadeleyi daha ileri taşımalıdır.

Sungur Savran

Şili halkı postmodernizmi neden reddetti?

Aradan bir ay geçti, unutulmuş olabilir. Şili halkı 4 Eylül günü düzenlenen referandumda Kurucu Meclis'in hazırladığı ilerici anayasayı reddetti. Hem de öyle böyle reddetmek değil. 4,8 milyon (%38) lehte oya karşılık 7,8 milyon (%62) red oyuyla. Bu, sadece Şili'de değil, bütün dünyada eşitlikten, özgürlükten, temel haklardan yana insanları şaşkına çevirdi: Halk kendi lehine olan, 388 maddesinin 100 kadarında çeşitli hakları güvence altına alan bir anayasayı nasıl reddetmişti? Nefret edilen diktatör Augusto Pinochet'in tamamen halk düşmanı neoliberal 1980 Anayasası'nın yürürlükte kalmasına yol açan bu "hayır" oyu ne demektir?

Gerçekten de Şili'yi Kurucu Meclis'e ve referanduma götüren süreci kısaca hatırlayacak olursak görünüm şaşırtıcı. Şili halkı 2019 Ekim ayında "İsyan" olarak anılan dev bir kitle hareketiyle Pinochet'den miras kalan 30 yıllık sözde demokrasiyi devirmeye girişmişti. Düzen temsilcileri isyanı durdurmak için 15 Kasım 2019'da halk hareketinin önde gelenleriyle "Toplumsal Barış ve Yeni Anayasa" anlaşması imzalamıştı.

Ekim 2020'de yeni anayasa ve Kurucu Meclis önerisi halkoyuna sunuldu. Yüzde 80 olumlu oyla kabul edildi Kurucu Meclis! Mayıs 2021'de Kurucu Meclis seçimlerinde sol zafer kazandı. Bir yıl içinde yeni anayasa taslağı hazırlandı. Üstelik arada, Ekim 2020 referandumu ve Kurucu Meclis seçimlerinden sonra bir de üçüncü zafer kazandı emekçiler-ezilenler cephesi: 1973 darbesinden beri ilk kez sosyalist solun bir adayı (Gabriel Boric) bu yılın başında başkanlık seçimlerini kazandı. Artık halkın güçlerini durdurmak mümkün değildi sanki!

Ama Eylül başında işte bütün bu atılım, referandum yenilgisiyle çöktü. Herkese anlaşılmaz geldi bu. Oysa ortada bir muamma yok. Olup biteni anlamak çok kolay. Ve bu sorun çağımızın en önemli stratejik sorunu.

Muammayı çözebilmek için anayasanın ilericiliğinin hangi alanlarda yoğunlaştığına bakmak gerekiyor. Referanduma sunulan anayasa tasarısı, ezilen yerli halka (en başta Mapuche halkına) özerklik, hatta alternatif yargı hakkı tanıyordu. Kadınların devlet organlarında erkeklerle eşit sayıda görevlendirilmesini öngörüyordu. Kürtaj hakkı güvence altına alınmıştı. Çevre ve iklim değişikliği politikaları son derecede ileri düzeydeydi: Doğa ve hayvan hakları tanınyordu. "Toplumsal cinsiyet seçimi" özgür bırakılmıştı.

Peki, halk neden "hayır" dedi? Önce "hayır" oyunun sahibinin emekçi halk olduğunu saptayalım. 2020 referandumunda "hayır" oyunun başını Şili'nin en zengin mahalleleri çekmişti. Şimdi ise en yüksek "hayır" en yoksul mahallelerde çıktı! Şili'nin 346 belediyesinden sadece 8'inde "evet" oyu çoğunluk elde etti! İşçi sınıfının yaşadığı bölgelerin hemen hemen hepsi (Recoleta, La Pintana, La Granja, Lo Espejo ve başkaları), geçmişten beri hepsi solun kalesi olduğu halde "hayır" dedi! Bunlardan Recoleta'da Komünist Partili Belediye Başkanı Jadue 2021 Mayıs seçiminde %64 oy almıştı. "Hayır" diyen başkent Santiago son seçimde 33 yaşında Komünist Partili bir kadın belediye başkanı seçmişti.

Neden "hayır" dedi halk? Kurucu Meclis sıradan halkın sorunlarına çok uzak durmuştu çünkü. Ekim 2019 isyanında kurulan mahalle ve gençlik örgütlenmeleri dağılmaya yüz tutmuş, anayasayı tartışmamıştı. Şili emekçilerinin tamamının büyük şikâyet konuları olan özel sağlık, özel eğitim ve bireysel emeklilik sistemlerinin önüne geçilmediği! Evet, anayasa kamuya bu alanlarda halka hizmet etme görevi veriyordu. Ama eski özelleştirilmiş sistemin hâkimiyetine karşı tedbir almıyordu. Emekçilere yabancı bir dünya algısı, konut sahiplerinin evlerinin belirli koşullarda ellerinden alınabileceği türünden bir propagandaya kapı açan bir hükmü anayasaya sokmayı başarmış, burjuvazi de bunu çok güzel değerlendirmişti.

Kısacası, Şili halkı, sınıf meselelerine sırt çevirerek ilerici politikayı kimlik politikasına indirgeyen, o kimlik politikası çerçevesinde modern küçük burjuvazi ile ücretli emekçilerin ayrıcalıklı eğitimli katmanlarının sorunlarına ve sadece onlara çözüm arayan bir benicilik politikasına "hayır" demiştir. Şili halkı postmodernizme hayır demiştir! Postmodernlerin anlamadığı şudur: İşçi sınıfı ve emekçiler, ezilen sınıf dışı katmanların davalarına ancak örgütlü bir ittifak içinde sahip çıkar. İşçi sınıfı Şili'nin postmodernlerine şöyle demiştir: Bana ne verdin ki Mapuchelere ayrı mahkeme istiyorsun? Bana ne verdin ki mecliste ve hükümette kadınlara eşit temsil istiyorsun? Bana ne verdin ki hayvanlara hak tanıyabilecek duruma geleyim?

İşçi sınıfı kendiliğinden bütün toplumu kavrayamaz. Başka ilerici davalara bağlanması için güveneceği bir devrimci proletarya partisine ihtiyacı vardır. Leninizmin "sınıf bilinci fabrika ilişkilerinin dışından parti tarafından getirilir" tezini anlamadan iri laflar edenler, "o işler 20. yüzyılın başında geçerliydi" buyuranlar, şimdi başlarını ellerinin arasına alıp "biz ne yaptık" diye düşünseler iyi olur.

Devrimci İşçi Partisi Merkez Komitesi:

Türkiye ve Yunanistan arasında dostluk, komşuluk ve barış için NATO'ya ve işbirlikçi iktidarlara hayır!

Devrimci İşçi Partisi Merkez komitesi bir açıklama yayınlarken Ege ve Doğu Akdeniz'de yükselen askeri ve siyasi tansiyonu değerlendiren bir açıklama yayınladı. Devrimci İşçi Partisi bu açıklamada her iki ülkenin iktidarlarının şovenizmle halkı zehirlemesine, hakim sınıflar adına paylaşım mücadelesi vermesine ve emperyalizme hizmet yarışına girmesine karşı işçi sınıfının alternatif çözümünü "Komşuyla barış emperyalizmle savaş!" sloganıyla öne çıkardı. İktidarların ve hakim sınıfların sözcülerinin yalan ve çarpıtmalarını bir bir deşifre eden kapsamlı açıklamanın tam metnine Devrimci İşçi Partisi'nin merkez yayın organı *Gerçek*'in internet sitesine girerek ya da telefonunuzdan QR kodunu okutarak ulaşabilirsiniz. Gazetemizdeki yer sınırlı dolayısıyla aşağıda açıklamanın son bölümünü yayınlıyoruz:

Ege ve Doğu Akdeniz'de işçi sınıfı çözümü: Komşuyla barış emperyalizmle savaş!

İki ülke arasındaki ihtilaflarda uluslararası sözleşmelere yapılan atıflar emperyalist güçlere verilen dilekçelerden öteye bir anlam taşımamaktadır. Ege'de ve Doğu Akdeniz'de paylaşım yerine ortaklaşmayı esas alan bir çözüm pekâlâ inşa edilebilir. Ancak bunun için emperyalistlerin dışlan-

masıyla birlikte, kârı için tüm ulusu ateşe atmaya hazır sermayenin değil çıkarı barışta olan emekçi halkın siyasi iradesinin hâkim olması gerekmektedir. Ege'de ve Akdeniz'de Türkiye ve Yunanistan emekçi halklarının çıkarı her zaman barıştan yanadır. Hâkim sınıflar paylaşım mücadelesinde halkların kanını dökmeye hazırdır. Emekçi halkın çıkarı paylaşım mücadelesinde değil doğal ve

beşerî kaynaklardan ortaklaşa faydalanmaktadır.

Bugün işçinin, emekçinin, yoksul köylünün, küçük esnafın gündemindeki gerçek seferberlik adalar üzerinde hakimiyet kurmak, Kıbrıs'ı ilhak etmek için değil eklemek ve hürriyet içindir. Ege'de ya da Akdeniz'de iki ülkenin emekçi halkını sermayeye ve emperyalizme karşı mücadeleden alıkoyacak, birbiriyi karşı karşıya getirecek

bir savaşa kesin olarak karşı çıkmak gerekir. Barışın temini için her iki ülkenin emekçi halkı da kendi iktidarlarına karşı eklemek ve hürriyet mücadelesini yükseltmelidir. İhtilafların çözümü ve barış için, NATO'nun emperyalist güçlerinin çağırılması değil kovulması gerekir. Her iki ülke de NATO üyeliğine son vermeli, NATO ve Amerikan üsleri kapatılmalı ve yabancı askerlerden arındırılmalıdır.

Sloganımız "Komşuyla barış! Emperyalizmle savaş!" olmalıdır. 1952'de NATO'ya üyelikle sonucunda girilen karanlık yoldan Türk ve Yunan emekçi halkları birlikte çıkmalı, barışı kazanmak ve özgür bir geleceğe yürüme için emperyalizmin kovulduğu, işbirlikçi sermaye iktidarlarının devrildiği sosyalist bir Balkan Federasyonu programının yoluna girmelidir.

Ukrayna savaşında yeni evre savaşın karakterini değiştirmiyor: Barışa giden yol NATO'nun yenilgisinden geçiyor!

Rusya askeri olarak ele geçirdiği Donbas (Donetsk ve Luhansk), Herson ve Zaporijya'yı, bu bölgelerde yapılan referandumların ardından ilhak etti. Ukrayna'yı Rusya'ya karşı vekil olarak savaşçı ABD ve İngiltere'nin başını çektiği NATO bloku beklediği gibi ardi ardına referandum ve ilhak kararlarını gayrimeşru ilan etti. ABD, Rusya'ya yönelik yeni yaptırım kararları aldığını açıkladı. Bu gelişme savaşta yeni bir evrenin başlamış olduğuna işaret ediyor. İlhak kararı bir süre önce Rusya'da ilan edilen "kısmi seferberlik" kararı temelinde 300 bin yedek askerin göreve çağırılmasıyla birlikte düşünüldüğünde savaşın kapsamının genişlemekte olduğu söylenebilir. Rusya artık ilhak edilen bölgelere yönelik saldırıları Rusya toprağına yapılmış saldırılar olarak değerlendirecek ve buna göre karşılık verecek. Yani Rusya'nın resmi söyleminde "özel askeri operasyon" olarak geçen savaş artık resmi olarak bir savaşa dönüşmek üzere.

Rusya'nın ilhak hamlesi askeri ve siyasi hedeflerini daraltıyor

Bu gelişmeyi tek başına savaşı büyütme yönelik bir irade adım olarak değerlendirmek doğru değil. Zira söz konusu referandumlar ve ilhak kararının özelliği, Rusya'nın Ukrayna'daki siyasi hedeflerini genişletmesi değil daraltmasıdır. Savaşın başında Rus ordusu hem Rusya hem de Belarus üzerinden Kiev'e yürümüş, açıkça Zelenski hükümetini devirmeyi ve Ukrayna'yı iktidarın ortağı olan Nazilerden kurtarmayı (denazifikasyon) hedeflemişti. Savaşın seyri içinde Rusya Kiev ve Harkov kuşatmasını kaldırmış, askeri harekâtın Ukrayna'nın doğusuna ve güneyine odaklanacağını duyurmuştu. Son gelişmeyle odaklanma hem askeri hem de siyasi bir sınırlandırmaya dönüşmüştür. Artık Rusya sadece Donbas bölgesinin halen Ukrayna güçleri tarafından

kontrol edilen yörelerinin askeri olarak kurtarılmasından bahsetmektedir. Ayrıca Ukrayna'nın NATO'ya katılmasının reddi ve engellenmesi de halen savaşın siyasi hedefleri içindedir.

Rusya askeri harekâtını sınırlandırırken karşı tarafı da aynı sınırlara çekmek üzere ikna edici değil caydırıcı olmak zorundadır. İlhak edilen bölgelere yapılan saldırıların Rusya toprağına yapılmış sayılacağına dair söyleme eşlik eden nükleer tehdit bu caydırıcılığın bir unsurudur. Bu nükleer tehdit kulağa çok şiddetli gelse de aslında Rusya daha fazla ilerlemeyeceğim ve Kiev rejimini değiştirmeye çalışmayacağım demektir. Bu açıkça bir ateşkes fırsatıdır. Ancak Ukrayna'yı vekil olarak savaşçı NATO savaşın devamı yönünde irade ve inisiyatif göstermektedir. Ukrayna'da bağımsız bir siyasi irade olsaydı bu fırsatı değerlendirme aklın ve sağduyunun gereği olurdu. Ancak Kiev'de böyle bir bağımsız irade yok.

NATO'nun savaşı sürdürme ve tırmandırma iradesi sürüyor

Savaşın ilk döneminde barış olmasa dahi ateşkes için son derece umut verici bir diplomatik masa kurulmuştu. Bu masayı ABD ve İngiltere'nin savaşı devam ettirmek için sabote ettiği artık biliniyor. Zelenski de bu sabotajda kendisine verilen rolü oynayıp barış fırsatını teperek Ukrayna'nın başında bir NATO kuklası olarak bulunduğunu kanıtlamıştı. 6-7 Nisan NATO Dışişleri Bakanları Toplantısı ardından bunu dünyaya duyuran da Türkiye Dışişleri Bakanı Mevlüt Çavuşoğlu'nun şu sözleri olmuştu: "Ama NATO Dışişleri Bakanları Toplantısı'ndan sonra kanaat oluştu; bu savaşın devam etmesini isteyenler de var, NATO'ya bağlı ülkelerin içinde savaş devam etsin arzusunda olanlar var. Savaş devam etsin, Rusya daha zayıflasın diye. Gerilesin diye. Putin değiştirilir diye." Aynı toplantının

ardından NATO Genel Sekreteri Stoltenberg'in "savaş uzun sürecek" açıklaması bir öngörü değil bir iradeyi yansıtıyordu. Bu irade sözde kalmadı ve bugüne kadar 50 milyar dolara yaklaşan bir askeri mali yığınakla, sofistike NATO silahlarıyla ve gönüllü adı altında sahaya sürülen NATO askerleriyle desteklendi.

Şimdi Rusya tarafı, barış müzakerelerine başlamaya hazır olduğunu söylerken ilhak edilen bölgelerdeki halkın Rusya'ya katılma iradesine saygı gösterilmesini şart koşuyor. Zelenski ise masaya gelmek için açıkça Putin'in devrilmesini şart koşuyor. Bunu söylerken NATO'ya hızlandırılmış üyelik başvurusu yapılmasına dair kararnameyi imzalıyor. Zelenski NATO'ya bu başvuruyu yaparken kendisinin vekil bir güç olarak savaştığını da açıkça söylemekten çekinmiyor: "Fiilî olarak NATO yolunuzu çoktan tamamladık. Fiilî olarak İttifak'ın standartlarıyla birlikte çalışabilirliği zaten kanıtladık; bunlar Ukrayna için gerçek, savaş alanında ve etkileşimimizin tüm yönlerinde gerçek." Bunlar Zelenski'nin sözleri. Bir Ukrayna-Rusya savaşı değil bir NATO-Rusya savaşı olduğuna dair başka kanıt gerek var mı? Zelenski bir nükleer savaş olasılığını tehdit olmaktan çıkarıp gerçek haline getirmesi muhtemel adımın Ukrayna'nın NATO'ya üye olması olduğunu bilmiyor mu? Ukrayna'nın NATO toprağı olması Kırım'la birlikte Donbas, Herson ve Zaporijya'da Rusya'yı otomatik olarak NATO'yla savaş haline sokacak. İki nükleer gücün açık bir savaşa girmesi halinde çatışmanın nükleer bir savaşa doğru tırmanmasını engelleyecek herhangi bir mekanizma icat edilmedi.

Elbette ki emperyalistler nükleer savaşı başlatma iradesini bir kukla olan Zelenski'ye bırakacak değil. Ukrayna'nın NATO'ya hızlandırılmış üyelik başvurusuyla ilgili ABD'nin "şimdi zamanı değil" cevabını vermesi bunun bir ifade-

sidir. ABD emperyalizmi nükleer tehdidini sürdürmekte ve bu tehdidi Zelenski eliyle güncel olarak masada tutmaktadır. Bu konuda Rusya'ya suç atan emperyalist söyleme asla kanmamak ve Ronald Reagan ve Gorbacov'un 1987'de imzaladığı Orta Menzilli Nükleer Kuvvetler Anlaşması'ndan (INF) Ukrayna'da savaş başlamadan çok önce ABD'nin neden tek taraflı olarak çekildiğini sormayı unutmamak gerekir.

NATO'ların halkların kaderini belirlemesine hayır!

Ukrayna'da savaş yeni bir evreye girmektedir ama savaşın niteliği değişmiş değildir. NATO ve vekilleri savaşın saldırgan ve haksız tarafı olmayı sürdürmektedir. Bu saldırganlık sadece Putin rejimini değil tüm dünya halklarını tehdit etmektedir. Bu gerçek ortadayken referandumları demokratik normlara uymadığı için tümenden gayrimeşru ilan etmek NATO söylemine teslim olmak olur. Evet, referandumlar Rus ordusunun gözetimi altında yapılmıştır. Böyle bir savaş ortamında, bölge nüfusunun bir kısmının göç etmiş olduğu bir durumda parlamenter demokrasinin normlarının işletilmemiş olduğu açıktır. Ancak bu, Donbas, Herson ve Zaporijya'da yaşayan halkın Nazilerle birlikte yaşamama irade-

sinin gerçek, haklı, meşru bir irade ve tercih olduğu gerçeğini ortadan kaldırmaz. Referandumların kendi kaderini tayin ilkesi açısından biçimsel değerlendirmelere tabi tutulması yanıltıcıdır. Zira sadece Ukrayna'da değil, Ortadoğu'dan Asya Pasifik coğrafyasına kadar ABD'nin NATO'nun Kuzey Atlantik ve Avrupa'da gördüğü işlevin benzerini görecektir yeni NATO'lar inşa ederek dünyanın geleceğini konvansiyonel ve nükleer zor kullanılarak belirlemeye çalıştığı bir dünyada yaşıyoruz.

Putin'in savaş içinde benimsemediği taktik ve stratejiler yaşanan savaşın niteliğini değiştirmez. Dünya işçi sınıfının ve ezilen halklarının çıkarı bu savaşta emperyalizmin yenilgisinden yanadır. Son gelişmelerden çıkarılacak bir ders varsa o da şudur: Emperyalizme karşı burjuva iktidarların savaşı sınırlı kalmaya mahkûmdur. Putin'in milliyetçi savaşının sınırları dünya işçi sınıfını bağlamaz ve sınırlandıramaz. Ukrayna'daki savaşın emperyalist merkezlerde hızlandırdığı ekonomik çöküntüyle birlikte büyük bir sınıf savaşı başlamaktadır. Emperyalizmi nihai olarak yıkacak ve dünyaya barışı getirecek olanın bu savaşta devrimci zaferimiz olacağını unutmamalıyız.

Avrupa

İtalya'da faşizm iktidarda

Avrupa siyasetinde bir eşik aşıldı. Gerçek gazetesi, yıllardır Avrupa başta olmak üzere tüm dünya siyasetinde faşizmin ve ön-faşizmin hızlı yükselişine dikkat çekiyordu. Önce, İsveç'te faşist İsveçli Demokratlar partisi seçimlerden galip çıktı. Şimdi ise, Avrupa Birliği'nin en büyük üçüncü ekonomisi olan İtalya'da faşizm ezici bir zafer kazandı. Bu ülkelerde henüz faşizm kurulmamıştır ama artık faşistler iktidardadır.

Seçimin kazananı genel olarak İtalyan faşizmidir, ama özel olarak ise Giorgia Meloni'nin başını çektiği Fratelli d'Italia (İtalya Kardeşliği) partisidir. Bu partinin, doğrudan Benito Mussolini'nin devamcısı olduğunun altını çizelim. İtalya Kardeşliği, daha düne kadar İtalyan siyasetinde yalnızca ikincil bir konuma sahipti. Parti bugünkü adını ve halini 2012'de aldığından beri Berlusconi ve partisi Forza Italia'nın başını çektiği sağ ittifakların içinde küçük bir güç oluşturuyordu. Katıldığı ilk seçimlerde yüzde 2'ye ancak ulaşmış, yüzde 3'lük barajın altında kalırken, 2018 seçimlerinde bir atılım (!) yaparak oyunu yüzde 4'ün üzerine çıkarılmıştı. Dört yıl sonra aynı parti şu

anda yüzde 26 oy ile İtalyan siyasetinin en büyük gücü haline gelmiş durumda. Meloni'nin parlamentodaki gücü, ittifakının aldığı yüzde 45 oyun çok daha üstünde olacak. Henüz vekil dağılımları kesinleşmemiş olsa da, yapılan hesaplar faşist ittifakın iki meclisli sisteme sahip olan İtalya'nın iki meclisini de ittifak dışından tek bir vekile ihtiyaç duymaksızın kontrol edeceğini gösteriyor. Büyük bir sürpriz olmazsa Giorgia Meloni, Mussolini'den sonra İtalya'nın ilk faşist başbakanı olacak.

Faşist ittifakın bu zaferi, Avrupa'nın diğer faşistleri tarafından da coşkuyla karşılandı. Fransız RN (Rassemblement National, Ulusal Derleniş) partisinin yükselen yıldızı ve Marine Le Pen'in sağ kolu Jordan Bardella hemen Meloni'nin zaferini kutladı. İspanya'dan Vox ve Alman AfD partileri de tebriklerini iletmekte gecikmedi. Bu kutlama mesajları sadece bir ideolojik dayanışmanın ürünü gibi görülmemeli. Tüm Avrupa faşizminin gayet iyi bildiği üzere, İtalya'da faşist ittifakın zaferi, mutlaka Avrupa'nın diğer ülkelerindeki faşistleri de güçlendirecektir.

İtalya'nın başına bir faşistin geçiyor olması başta Avrupa olmak üzere, tüm dünya sosyalistleri için bir kalk borusu işlevi görmeli. Sosyalistlerin önünde duran en acil görev, hızla yüzünü tekrardan işçi sınıfına dönmek, on yıllara yayılan kimlik siyasetinin etkisiyle birçok ülkede önemli bölükleri faşistlere kaptırılmış olan işçi sınıfını kazanmak için dişle tırnakla mücadele etmektir. İşçi sınıfının ve sınıfın ekonomik ve politik örgütlerinin hem politik hem de fiziksel olarak korunması başta İtalya olmak üzere tüm Avrupa'da en yakıcı görevdir. İşçi sınıfı örgütlerinin, bayrakları karıştırmaksızın, yani hiç kimse-den örgütsel bağımsızlığını kaybetmesi beklenmeden bir Birleşik İşçi Cephesi'nde buluşması, ayrı yürüyüp birlikte vurması bu görevin altından kalkmak için zorunludur. Dahası, sendikalar başta olmak üzere işçi sınıfı örgütlerinin hangi araç gerekiyorsa o araçla öz savunmaya hazırlanması gerekmektedir. Ancak fabrikalarda, sokaklarda, mahallelerde ve okullarda dişe diş verilecek mücadele ile faşist tehdidin püskürtülebileceği unutulmalıdır.

Ortadoğu

İran'da halk ayakta

İran sokaklarında mücadele hiç dinmiyor. Mahsa Amini'nin ölümünün ardından başlayan protestolar çok hızlı bir şekilde son iki haftada İran'ın dört bir köşesine sıçradı. Her gün yeni bir şehir isyana katılıyor. Devrimin sesi bu sefer kadınlar tarafından yükseltildi. Kürdistan eyaletinde iki şehrin halkı, polisleri şehirden kovmayı başardı. İran Azerbaycanı ile Belucistan eyaletlerindeki halklar da halkların kardeşliğini vurgulayan sloganlarla ayakta. İçişleri Bakanı polislerin gündürlük uyumadıklarını söylüyor. Polise destek amacıyla 15 yaşında çocukları bile polis ekibine katmış durumdadır. Üst düzey devlet adamları ya hiç konuşmuyor (örneğin Hamaney) ya da Reisi gibi alışılmadık biçimde yumuşak bir dil kullanıyor. Polis şu ana kadar eylemcilere gözdağı vermek için her şeyi yapsa da, ne tecavüzler, tacizler, silahla vurmalar ne de saldırılar kadınları geri püskürtülebiliyor.

2019 yılının Kasım ayında ayaklanma yüzlerce ölümlerle bastırıldı da bugünkü ayaklanma onun közlerinden ateşleniyor. "Ekmek, İş, Özgürlük" sloganı şimdi "Ekmek, İş, Özgürlük, İhtiyari hicap (isteğe bağlı örtünme, yani örtünmenin zorunlu olmama-

sı)" diye olgunlaşıyor. "Ne şah isteriz ne (dini) lider", "Ölüm olsun zalime, ister şah olsun ister dini lider" sloganları her ne kadar emperyalizmin ve Suudi Arabistan'ın finansmanıyla çalışan medyalarda sansüre uğrasa da çok berrak bir gerçekçi ortaya koyuyor: İran halkı gözünü Batı'dan gelen desteğe dikmemiştir, İran halkı bugün açıkça onların mücadelesinin tek destekçisinin dünyanın ilerici güçleri olduğunu görüyor. Şili'den Filipinler'e, Afganistan'dan Türkiye'ye, içinde devrime ve dayanışmaya en ufak inancı olanlar sokaklara çıkıp destek gösterileri yaparak İran halkının yanında duruyor.

İran istihbaratı son iki haftada eylemlere katılan, mücadelecilerle kişiyi tutukladı. Öğretmenler sendikası, taksiförleri topluluğu, üniversiteler, Yedi Tepe işçileri ve İran Yazarlar Derneği halka desteğini belirtti. Birçok üniversitede öğretim görevlileri görevden çekilme dilekçelerini sundu. Bugün ister siyasi bilince sahip olsun ister olmasın herkes "genel grev" tek çözüm diye bağırıyor. Eğer bu olursa, düğümün çözülebileceğini görüyorlar.

Latin Amerika

Brezilya'da silahların gölgesinde seçim

Latin Amerika'nın devi Brezilya'da Cumhurbaşkanlığı seçimlerinin ilk turu 2 Ekim Pazar günü yapıldı. Henüz resmi olmayan sonuçlara göre eski Devlet Başkanı (2003-2010) ve İşçi Partisi (PT) lideri Luiz Inácio Lula da Silva (kısaca Lula) %48,4 oranı ile ilk turu önde tamamladı. Hâlihazırda Devlet Başkanı olan rakibi Jair Bolsonaro ise %43,2 oranında oy aldı. Seçimlerin ikinci turu 30 Ekim'de yapılacak.

Burjuva basınının bile Brezilya tarihinin en kutuplaştırıcı seçimi diye adlandırdığı oylama, olağanüstü koşullarda gerçekleşecek. Faşist aday Bolsonaro orduyu, gerici Evanjelik kiliseyi, mafyayı ve burjuvazinin önemli bir kesimini arkasına almış, açıktan darbe dönemine ve işkenceye övgüler düzen bir işçi düşmanı. Lula ise adı yolsuzluk ve işçi sınıfına ihanetle özdeşleşmiş bir partinin lideri. Kıscacı sosyal demokrasinin bir türevi, faşizme karşı yarışıyor.

Seçimlere ilk girdiği günden

beri Donald Trump'ı açıktan taklit eden Bolsonaro, 6 Ocak kalkışması öncesini hatırlatan biçimde eğer kaybederse seçim sonuçlarını tanımayacağını defalarca beyan etti. Bolsonaro'yu Brezilya ölçeğinde Trump'tan daha tehlikeli kılan şey ise ordunun kendisine açıktan desteği. Yakın zamanda Brezilya Genelkurmayı, ordunun ayrı bir oy sayımı yapması gerektiğini iddia etti. Bolsonaro'nun Brasília ve São Paulo'daki mitinglerine asker kaz adımı yürüyüşlerle katıldı. Bolsonaro destekçileri Lula'ya oy vereceğini söyleyen seçmenleri ve bu arada bir de PT görevlisini katletti. Yakın zamanda basına sızan, birkaç büyük burjuva arasında geçen ve açıktan darbe övgüsü yapan bir Whatsapp konuşması, hâkim sınıfın da Bolsonaro'yu destekleyeceğinin bir göstergesi.

PT ise yıllar içinde yozlaşarak ve hem burjuvaziyle hem de emperyalizmin farklı kanatlarıyla uzlaşarak işçi sınıfına ihanet etmiş bir parti. Gerektiğinde kendi mi-

litanlarını ya da liderlerini korumaktan bile aciz olduğunu ise iki büyük örnekle göstermiş bulunuyor. 2016'da Lula'nın siyasi varisi olarak Devlet Başkanlığı makamında oturan Dilma Rousseff'in bir parlamenter darbeye görevden alınmasını da, 2018'de Lula'nın uydurma suçlamalarla hapse atılarak iki yıl yakın süre tutuklu kalmasını da önleyemedi. Her iki durumda Lula ve diğer parti liderleri

parti tabanına destek çağrısında bulunduysa da bu çağrılar tabanda yankı bulmadı.

PT'yi iktidardan düşüren de, şimdi tekrar iktidara taşıyabilecek olan da aynı etken: Brezilya halkının sefaleti ve umutsuzluğu. PT'nin yozluğu ve kapitalizme teslimiyeti yüzünden faşizme destek veren Brezilya halkı, Bolsonaro'nun Koronavirüs pandemisi karşısındaki duyarsızlığı

ve beceriksizliği de bu tabloya eklenince Lula'ya ikinci bir şans tanınır. Ne kadar hain olursa olsun, PT faşist adayın karşısında bir işçi partisidir, oylar bu partiye verilmelidir. Ancak PT'nin ne faşizmi sokakta püskürtülebileceği ne de bir işçi programı uygulayarak halkın sefaletine çözüm bulacağı ve faşizmin önünü bu biçimde alacağı aşikârdır. Bu sebeple, seçimde kullanılacak oydan çok daha önemlisi, işçilerin ve tüm ezilenlerin öz savunma birimleri oluşturarak bir Birleşik İşçi Cephesi altında toplanmalarıdır. Gericici bir darbe ancak böyle önlenir. Lula'ya oy ikinci tur için kesin olarak doğru yol olsa da, Latin Amerika devrimci Marksistleri arasında ilk turda Brezilya'nın devrimci işçi partilerinden PSTU'ya oy kullanmayı böyle bir mücadelenin yolunu döşemek bakımından savunanlar da mevcuttur.

Açlığa yoksulluğa mahkûmiyetin adı vergi dilimi

Açlık sınırı 7 bin lirayı, bekâr bir işçinin geçim maliyeti 9 bin lirayı, yoksulluk sınırı 23 bin lirayı aşmış durumda. Ücretler TÜİK'in açıkladığı ama hükümetten ve işçisine zam yapmaktan kaçınmak isteyen patronlardan başka kimsenin ciddiye almadığı enflasyon rakamları göz önüne alınarak düzenleniyor. Bu yüzden ücretler gerçek enflasyon karşısında eridikçe eriyor. Bu da yetmezmiş gibi vergi adaletsizliğinde bıçak kemiğe dayanmış durumda. AKP vergi dilimi adı altında işçiden emekçiden nasıl daha fazla vergi alırım, patronların yükünü nasıl millete yüklerim derdinde.

Çok kazandıran çok, az kazandıran az vergi alınmasını sağlaması beklenen vergi dilimi sistemi AKP'nin senelerdir uyguladığı ekonomi politikaları sayesinde tam tersi yönde işler hale gelmiş durumda. İşçinin emekçinin vergi yükü her yıl aydan aya artıyor.

İşçiyi emekçiyi yoksullaştıran sistem nasıl işliyor?

Her yıl artan oranda vergi alınan vergi dilimi

leri belirleniyor. Bu senenin başında %15'lik en düşük gelir vergisi dilimi 32.000 lira olarak açıklandı. Geliri 32.000 lirayı geçen bir çalışan ikinci vergi dilimine geçip %20 vergi ödüyor. Gelir 70.000 lirayı geçince de üçüncü vergi dilimine geçip %27 vergi ödüyor. Açlık sınırının altında maaş alanlar bile sanki çok zenginmiş gibi birkaç ay içinde ikinci vergi dilimine hatta Ağustos-Eylül aylarında %27'lik üçüncü vergi dilimine geçiyor. Aylar ilerledikçe ödenen vergi artıyor, maaşlar bir defa daha eriyor. Seneler boyunca bu dilimler ne enflasyona, ne asgari ücret artışına, ne de her yıl diğer vergi harç ve cezaların artışını belirleyen yeniden değerlendirme

oranına göre düzenlenmeyince ücretliler her yıl daha fazla vergi veriyor. Mesela bu sene yapılan Temmuz zammı vergi dilimine kurban gitti.

Sadece bu da değil. AKP iktidarı 2006 yılında ücret gelirlerine uygulanan 5 puanlık vergi indirimini kaldırdı. Yani 2006 senesinden itibaren işçi, patronuyla aynı miktar gelir üzerinden aynı oranda vergi vermeye başladı. Bu da yetmiyor işçi emekçi KDV ile ikinci, ÖTV ile üçüncü defa vergi ödüyor. İşçi emekçi çalışıyor üretiyor, vergi üstüne vergi veriyor, sefasını patronlar sürüyor.

Bu düzenin yarattığı açlar ve yoksullar ordusundan değil, onların sırtından geçinen zenginlerden vergi alınсын!

Bu yıl yapılan son düzenlemeyle asgari ücret ve diğer ücretlerin asgari ücret kadar olan kısmı vergiden muaf. Ancak bu vergi dilimi düzenle-

mesi asgari ücretin biraz üzerinde ücret alanların ücretlerinin aylar içerisinde azalmasına ve asgari ücrete yaklaşmasına hatta epeyce bir kısmının asgari ücretli olmasına sebep oluyor.

Bunu engellemek için vergiler ve ücretler yoksulluk sınırı göz önüne alınarak yeniden düzenlenmelidir. Vergi muafiyeti asgari ücretle sınırlı olmamalı, yoksulluk sınırının altında geliri olan tüm ücretliler gelir vergisinden muaf tutulmalıdır.

Bu da yetmez, temel ihtiyaç maddelerinden alınan KDV sıfırlanmalı, evlerde kullanılan elektrik, su, doğalgazdan alınan ÖTV tamamen kaldırılmalıdır. Ortaya çıkacak vergi kaybını telafi etmek için kurumlar vergisi artırılmalı, vergi muafiyeti, teşvikler adı altında yoksul halkın rızasını zenginlere sermaye yapan uygulamalara son verilmelidir.

Özellikle de şirketlerin vergi borçlarının veya kamu bankalarına olan kredi borçlarının uzlaşma adı altında silinmesi uygulamasına son verilmeli, borcunu ödeyemeyen şirketler işçi denetiminde kamulaştırılmalıdır!

“Sosyal konut” aldatmacası

Emekçi halkın barınma ve kira sorunu adeta krize dönüştü. Son bir yılda konut kiralaları %180 artarken özellikle büyükşehirlerde yaşayan bir işçi ailesi, haneye giren maaşın büyük bir kısmını kiraya vermek zorunda. Çalışan gençlerin ve öğrencilerin ise kendi başına eve çıkması neredeyse hayal bile edilemez hâlde. Artık bekâr gençler ve öğrenciler 4-5 kişi bir araya gelerek aynı evi paylaşmak zorunda kalıyorlar. Devletin kira zammı oranlarına getirdiği %25'lik üst sınırın ise gerçek hayatta bir karşılığı olmadı. Oturduğu evden taşınmanın çok daha maliyetli olduğunu bilen emekçi halk, %25'i aşan kira zammı dayatmalarına boyun eğmek zorunda kaldı. Nihayetinde emekçi halk, evde otu-

ranın kirasını ödeyemediği, yeni bir ev kiralamak isteyenine ise evi kiralayamadığı devasa bir barınma krizi ile karşı karşıya kaldı.

Konut çok fakat emekçi halk erişemiyor

Barınma krizinin kaynağı ise konut yetersizliği değil. Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK) verilerine göre 2013-2021 arasında konut satışları yıllık 1,5 milyona ulaşmış durumda. Buna karşılık son yıllarda kendi sahip olduğu evde oturanların oranı azalırken kirada oturanların oranı arttı. Bu oranlar bize tek bir gerçeği gösteriyor: konutlar gayrimenkul zenginlerinin elinde.

İktidarın gözde taktiği: çözüm üretiyormuş gibi davranmak!

2023 seçimlerine devasa bir ekonomik krizle girecek iktidar, Erdoğan aracılığıyla geçtiğimiz günlerde “Cumhuriyet tarihinin en kapsamlısı” olarak sunulan sosyal konut projesini açıkladı. Projeye göre 81 ilde 2023-2028 dönemini kapsayacak şekilde 500 bin konut inşa edilecek. Projeye şimdiye kadar 3 milyona yakın

başvuru yapıldığı açıklandı. Bu rakamlar konut krizinin boyutunu gözler önüne sermeye yetiyor. Erdoğan'ın “608 bin liradan başlayan fiyatlarla...” diye pazarladığı konutların ödemesi ise söylediği gibi mütevazı değil. Çünkü ödenecek aylık taksitler, yılda iki defa memur maaşına yapılacak zam oranı dikkate alınarak TOKİ tarafından belirlenecek oranda arttırılacak. TOKİ'ye ucu açık bir inisiyatif verilmesi bir yana, Türkiye'deki enflasyon oranları da düşünülürse ödedikçe azalmayan, aksine artan bir borç olacak. 1 kilo eti almakta zorlanan emekçi halkın hem yaşadığı evin kirasıyla beraber taksitleri ödemesi hem de hayatını idame ettirebilmesi ise hayal. Bunun hayal olduğunu iyi bilen Bakan Murat Kurum hiç çekinmeden emekçinin aklıyla dalga geçmeyi sürdürerek “eşten dosttan borç alarak, biraz da ek mesaiye kalarak” taksitlerin ödenebileceğini iddia ediyor.

Amaç konut sorununa çözüm değil, seçim vaadi

20 yıllık iktidarı boyunca 1 mil-

yon 200 bin sosyal konut yapacağını iddia eden fakat bunun sadece 500 binini yapabileceğini iddia eden beş yıl boyunca her yıl 100 bin evi nasıl yapacağı merak konusu. Üstelik TOKİ bünyesinde seneler önce başlanmış fakat daha çivisi bile çakılmamış projeler mevcut. Uzun süredir emekçi halkın gündeminde olan bu sorunun iktidar tarafından şimdi gündeme alınmasının sebebi belli: memlekette seçim sath-ı mailine girilmesi. İktidar bu projeye, barınma ve kira sorununu çözmüş gibi yapacak ve emekçi halkın kafasını karıştırarak oylarını isteyecek. Evlerden alınacak %10 peşinat ile boşalan kasayı bir nebze doldurup yaklaşan seçimin finanse edileceği de düşünülürse AKP, emekçi halkın kanayan yarasını bir kez daha kendisi ve patronların kârı için istismar edecektir.

Çözüm TOKİ değil, kamulaştırma

Konut ve barınma sorununun çözümü ne yeni konutlar inşa etmek ne de emekçi halkı ödemekle bitiremeyeceği borç zincirine vurmaktır. Parababalarının ve emlak zenginlerinin yaptıkları vurgunlarla kullanılmayan emlak stoku biriktirmelerinin önüne geçilecek, herkesin barınmasını sağlayabilecek çözüm mevcut konut fazlasının bedelsiz kamulaştırılmasından geçer. 1,5 milyon konut fazlası varken her an evden atılma korkusuyla burun buruna yaşayan emekçi halkın faydasına başka bir çözüm yoktur.

EYT'li hakkını istiyor! AKP az verip çok almanın formülünü arıyor!

Vedat Bilgin EYT ile ilgili teknik çalışmaları bitirdiklerini ve cumhurbaşkanına sunduktan sonra meclise getireceklerini açıkladı. Ancak ayrıntılar bir türlü söylenmiyor. EYT'lilerin derneklerine ya da işçi sendikalarına ne taleplerini soran var ne de çalışmalar hakkında bilgi veren. AKP'li isimlerin konuşmalarının satır aralarından olası EYT formülüne ilişkin tahminler yapılıyor. Özellikle 1999 öncesi vurgusunun yapılması ve yaş sınırı üzerinde durulması, 1999 öncesi sigortalı olanları kapsayacak ve prim gün sayısını esas alacak bir düzenleme yapılacağına dair izlenim yaratıyor.

Para babaları için bir gecede şapkadan tavşan çıkarırlar EYT'liyi süründürüyor

Peki neden AKP iktidarı bu meseleyi bu kadar süründürüyor? Hükümet, para babalarının dolarları için bir gecede kur korumalı mevduat uygulamasına geçerken ve bunun için hazineden çıkan para adım ilerlerken EYT'lilerin çoktan hak etmiş oldukları emeklilik hakkının verilmesi neden geciktiriliyor? Bunun sebebi belli. AKP iktidarı EYT'lilerin hakkını vermenin değil

seçimlere giderken en az maliyetle ne kadar oy toplarım onun derdinde. Yaş sınırını kaldırsa bile emekli olacaklardan prim gün sayısını borçlanarak tamamlamalarını isteyecekleri

anlaşıyor. Aynı şekilde aylık bağlama oranlarında, daha fazla çalışanın

daha az emekli maaşı aldığı ucube uygulamanın düzeltileceğine dair ise en ufak bir söz edilmiyor. Demek ki AKP emekli sayısını artırırken emekli maaşlarını bir şekilde düşük tutmanın derdinde.

EYT'liler seçim kozu da oy deposu da değil! Milyonlar hak ettikleri emekliliklerini istiyor!

Erdoğan'ın EYT'lilere hakaret etmek için söylediği “çift dikiş” sözü düşük emekli maaşları ile geçinmesi imkânsız olan insanlar için bir dayatma olmaya devam edecek. Belirli bir yaşın üstünde iş bulmanın

zorluğu, bulunan işlerin elverişsiz, kötü koşullarda ve düşük ücretli olması gerçeği ise yerli yerinde duruyor. Hal böyle iken milyonlarca EYT'linin beklenti içine girmesi yapılacak en yanlış şey olur. EYT'liler sesini yükseltmezse mücadele alanlarına inmezse, EYT'liye daha az verip daha çok alacak formülleri devreye sokacaklar. Bu yüzden hiçbir ayrıntı açıklamıyorlar. Nabız tutup, beklentileri ölçüp ona göre hareket etmek istiyorlar. EYT'liler nabız yükseltmeli. Seçim kozu olmadıklarını, çoktan hak etmiş oldukları emekliliklerini talep ettiklerini ve gerektiğinde bunu söke söke alacaklarını dosta düşmana göstermeli.